

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОГО МІСІОНЕРСЬКОГО ТОВАРИСТВА «СВІТЛО НА СХОДІ»

ВІРА і ЖИТТЯ

3•2019

ХАЙ НЕ БУДЕ

СЛОВО ПРО
ЗАЗДРИСТЬ

ГУДБАЙ,
БАБУНЮ!

ПИЛЬНУЙ,
ЯК БУДУЄШ

**ЛЮБОВ
НЕ ЗАЗДРИТЬ**

45
РОКІВ
ЖУРНАЛУ

ЛЮБОВ

НЕ ЗАЗДРИТЬ

Вам ніколи не вдасться побудувати щирі, відкриті та сердечні стосунки з заздрісною людиною, тому що там завжди буде підозра, недовіра і зневага.

Мабуть, увесь гріх почався з того, коли диявол позаздрив Богові і захотів бути вищим за Творця.

Через заздрощі розіп'яли Христа. Заздрість породила

багато інших, дуже ганебних і низьких речей, які паплюжать і руйнують образ Божий у людині.

Тож тема надзвичайно актуальна.

Збережи, Господи, наше серця від цього страшного стану, натомість нехай вони будуть сповнені любові, теплоти і радості.

Благословенного вам перегляду всіх публікацій і збагачення у пізнанні нашого Господа Ісуса Христа!

Василь ДАВИДЮК,
головний редактор

У ГОЛОВНОМУ – ЄДНІСТЬ,
У ДРУГОРЯДНОМУ – ВОЛЯ,
У ВСЬОМУ – ЛЮБОВ.

Бл. Августин

Вальдемар ІЛЬГ

Молитва

Розуміти навчи, Боже, волю Твою,
Щоб виконувати міг, чи іду, чи стою.
Щоби мудрість Твою, що від вічності є,
Увібрало й відбило життя би моє.

Я бажаю, чи вдень, чи нічної пори,
Твою силу й надію отримати згори.
Я без Тебе не встою в щоденній борні,
Перемоги над злом не побачить мені.

Поможи очищати мій розум в Тобі,
Твоїм миром наповнювати душу в журбі.
Щоби Світло заповнило серце моє,
А в усьому вело лише Слово Твоє.

Поможи, Боже, все лиш Тобі присвятить,
Мою волю, сумління в Тобі освятить,
Щоби першість в житті лиш Тобі віддавать,
І життям міг Тебе я завжди прославлять.

Переклад Олега БЛОЩУКА

В НОМЕРІ:

4	Проповідь Вальдемар ЦОРН
	ХАЙ НЕ БУДЕ
6	Духовна стаття Чарльз Генрі МАКІНТОШ
	ГРІХ ПЛОТІ ТА ГРІХ НА СОВІСТІ
9	Територія віри Павло МИНАЄВ
	ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ НАЛЕЖИТЬ ТАКИМ
10	Проза Надія ЗОЛОТЬКО
	ГУДБАЙ, БАБУНЮ!
14	Пережите Катерина СОТНИК
	КОМУ ЦЕ ПОТРІБНО?
15	Точка зору Володимир МАРЦИНКОВСЬКИЙ
	НАСТАНОВИ МАТЕРІ
16	З поетичних зошитів Анна ВЕЛЬК
	НЕБЕСА ВАС ЧУЮТЬ та ін.
18	Мала кафедра Віктор ТАНЦЮРА
	ЛЮБОВ НЕ ЗАЗДРИТЬ
19	Про Слово вічне Іоан ЗОЛОТОУСТ
	СЛОВО ПРО ЗАЗДРИТЬ
22	Есе Володимир МАРЦИНКОВСЬКИЙ
	СУД ЛЮБОВІ
23	Роздуми над Словом Михайло ЧЕРЕНКОВ
	ПИЛЬНУЙ, ЯК БУДУЄШ
24	З нашої історії М. М. КОРФ
	НЕЗГАСИМИЙ СПОГАД
26	З місіонерських ланів Тетяна ПРОХОРОВА
	МОВА БІБЛІЇ МАЄ БУТИ «СМАЧНОЮ»
29	Віра і життя Із LIVENET
	ЛЕГЕНДАРНИЙ ВЕЛОГОНЩИК...

НЕХАЙ СВАРКИ НЕ БУДЕ МІЖ МНОЮ ТА МІЖ ТОБОЮ... БО БЛИЗЬКА МИ РІДНЯ.

Бут. 13:8

ЖАЙ НЕ БУДЕ

Священне Писання нам нічого не говорить про те, чому Авраам був неслухняний

Богові й узяв із собою племінника Лота, тоді як Бог наказав йому залишити «родину свою» і вирушити в землю ханаанську – землю, яку він і його нащадки мали отримати в спадщину. В Авраама з Саррою не було сина, і, можливо, вони сподівалися в Лоті знайти такого. Та невдовзі Авраамові стало ясно, що в Лота – свої плани на життя. Ми до цього ще повернемося.

Приблизно в рік, у який помер Ной, Бог покликав Авраама. Ми не знаємо, чи був Авраам знайомий із Ноем. Симу, синові Ноя, в цей час було років близько двохсот. Він був прабадьком того народу, до якого належав Авраам. Наскільки Сим і Авраам були близькі і знайомі взагалі – достеменно невідомо,

а легендами ми в наших розмірковуваннях не керуємося. У будь-якому разі час, про який ми говоримо, відомий як час патріархів. І суспільство в той час було патріархальним. Тобто старшим у роду був старший за віком чоловік. Цим пояснюється, чому Авраам пішов у Ханаан із Терахом, своїм батьком, якого він згодом поховав у Харані.

І вирушив Авраам, узявши з собою Лота, сина свого брата, у Ханаан. Пішли вони з Ура, великого міста, в якому на той час уже були триповерхові будинки, водопровід і каналізація, щоб стати пастухами. Землі були прекрасні: поля – родючі, пасовища – тучні. Тож Авраам і Лот розбагатіли, у них було багато худоби, яку пасли їхні слуги. І ось

тут ми при читанні тексту стикаємося з першим запитанням: чому в Лота були власні отари і пастухи? Звернімо увагу на ці слова: «І промовив до Лота Аврам: "Нехай сварки не буде між мною та між тобою, і поміж пастухами моїми та поміж пастухами твоїми, бо близька ми рідня"».

Здебільшого які причини для розбрату між родичами? Зазвичай це образи, викликані несправедливістю, уявною чи реальною; приниженням, що здається таким або є насправді, тобто гордістю; заздрістю, викликану більш успішним родичем.

Ми пам'ятаємо, як заздрість спонукала синів Якова, внука Авраама, продати в рабство їхнього брата

Йосипа. Та й між самим Яковом і його братом-близнюком Ісавом стосунки були аж ніяк не безхмарні.

З чого почалася ворожнеча в роді людському, яка закінчилася першим убивством? Із заздрості: Бог прийняв жертву Авеля, а жертву Каїна відкинув. Цей факт викликав таку ненависть у серці старшого брата, що той убив найближчу йому людину.

Подивимося, як склалися стосунки між Авраамом і його племінником Лотом, про які йдеться в уривку зі Священного Писання, що ми аналізуємо.

Якщо говорити сучасною мовою, то можна сказати, що в Авраама з Лотом проблеми виникли, коли вони почали спільний бізнес, потім розділили його, та оскільки обидва були успішними, їм на ринку стало тісно. Я особисто думаю, що Лотові не варто було відділятися від Авраама: він міг залишитися членом його сім'ї. Але Лот подумав: «Я теж можу так, як ти, я сам собі господар». Нагадую, що ці події відбувалися за часів патріархів. А в ті часи

клан. При всій повазі до дядька Лот вирішив іти власним шляхом. І це призвело до напруження. Пастухи Лота сварилися з пастухами Авраама. Справа доходила до бійок за кращі пасовища і перше місце біля колодязя.

Як Авраам вирішив цю проблему? Прочитаймо ще раз біблійний текст. «І промовив до Лота Аврам: "Нехай сварки не буде між мною та між тобою, і поміж пастухами моїми та поміж пастухами твоїми, бо близька ми рідня. Хіба не весь Край перед обличчям твоїм? Відділися від мене! Коли підеш ліворуч, – то я піду праворуч, а як ти праворуч, – то піду я ліворуч"».

Авраам нагадав Лотові, що вони родичі і тому повинні жити в мирі один із одним. Він відпустив Лота, запропонувавши йому відокремитися. Коли вже ти відкрив власний бізнес, то і займайся ним сам, неси відповідальність за свої справи, за своїх працівників, за свою сім'ю. Нагадавши Лотові про родинність, Авраам м'яко дорікнув йому і, всупереч усім правилам і нормам

рід і клан відігравали дуже велику роль. Зв'язок між поколіннями і між сім'ями був дуже міцним. Родоначальник завжди був начальником, патріархом. Тобто батько (патр) мав владу (арх). Влада в роду на той час, після смерті Тераха, була в Авраама.

Лотові слід було, якщо вже пішов із Авраамом, підкоритися його владі, стати членом його сім'ї. Напевно, на щось подібне сподівався й Авраам, коли вирішив узяти з собою Лота. Але ми бачимо, що з часом Лот обзавівся своїми власними стадами і пастухами. Біблія не говорить, чому Лот відділив своє майно від майна Авраама, але, як мені здається, можна собі уявити, що він хотів мати свій рід, свій

того часу, надав йому право вибору: «Коли підеш ліворуч, – то я піду праворуч, а як ти праворуч, – то піду я ліворуч». І знову ж таки, всупереч усім нормам і правилам хорошого тону, племінник скористався з цієї можливості: він вибрав околиці Содом, як єгипетський край». У той час в народі ще зберігалася пам'ять про те, як виглядав сад Едемський, оскільки описувані події відбувалися за часів життя Ноя, Сима, Хама та Яфета, жителів допотопного світу.

Звичайно ж, не мати родичів або триматися від них подалі – не вирішення проблеми, і навіть якщо таке рішення якось знімає напругу, воно не усуває причини війни та сварки.

Світські психологи пропонують різні методи вирішення конфліктів; християнські психологи – біблійні або поради з області психології з християнським забарвленням, з християнською термінологією.

Не випадково Авраам – батько віруючих. У той час як в його рідному місті Урі в жертву приносили людей, він вірив Єдиному, слухняний був Одному – Творцю неба і землі. І не тільки стосовно Бога проявлялася його віра, але й у ставленні до людей. У розглянутому нами випадку – до Лота. Можна було б очікувати, що Авраам буде ображений тим, що Лот розлучився з ним і пастухи племінника б'ються з його пастухами: «Як Лот може допускати таке?!»

Але Авраам після м'якого умовляння поступається племіннику і дає йому право вибрати краще. Конфлікт вирішується не тим, що один іде ліворуч, а інший – праворуч, а тим, що той, хто має право, відмовляється від свого права. Ми знаємо це правило з Нового Заповіту: «Тож уже для вас сором зовсім, що суди між собою ви маєте. Чому краще не терпите кривди? Чому краще не маєте шкоди?» (1 Кор. 6:7). І так само вчинив Авраам.

Авраам не перестав любити свого племінника: він продовжував молитися за нього, уболівати за його долю. Ми знаємо це зі Священного Писання. Кілька царів напали на Содом, Гоморру і сусідні міста. Бій був у Солянній долині. Переможці загарбали все майно Содом та Гоморри і повели жителів у полон. У тому числі і Лота з його сім'єю. Дізнавшись про те, що з його племінником сталося лихо, Авраам озброїв своїх рабів (а було їх у нього на той час 318 душ) і почав переслідування п'яти царів із військами. Напавши на них уночі, Авраам розгромив загарбників і звільнив племінника. Ні на що не зважив Авраам: споріднення означало для нього дуже багато.

Про те, що Авраам і далі продовжував переживати за свого родича, ми читаємо в історії про зустріч

Авраама з Господом між дубами Мамре.

У цій знаменній сцені і прикладі заступницької молитви ми бачимо, як сильно Авраам переживав за племінника. Також ми бачимо його впевненість у тому, що Лот праведний у серці, що, незважаючи на лихе оточення, він не заслужив такого покарання. І Господь почув молитву Авраама.

Чому я згадую про ці події? Тому що наші стосунки після вирішення конфлікту повинні дійсно відновлюватися. Дієвою допомогою і молитовним заступництвом.

Ми маємо, в порівнянні зі старозавітними віруючими, величезну перевагу. Величезну. Реальну. Писання говорить нам, що, як віруючі, ми маємо надію на нашого Господа. Апостол Павло про це пише так: «Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа, через Якого ми вірою одержали доступ до тієї благодаті, що в ній стоїмо, і хвалимось надією слави Божої. І не тільки нею, але й хвалимось в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість — досвід, а досвід — надію, а надія не засоромить, бо любов Божа вилася в наші серця Святим Духом, даним нам» (Рим. 5:1–5).

Цією любов'ю ми перемагаємо заздрість, гордість, зносимо несправедливість, терпимо утиски, переслідування, хвороби. Любов ця дає нам мужність перед обличчям смерті. І ця любов створює в серцях наших мир. Мир із Богом, мир із самим собою, мир із оточуючими нас людьми.

Про це так легко говорити, тому що це реальність. Ми сподіваємося на це, тому що це говорить Сам Господь. Ми знаємо, що в нас є велике покликання: «Усе ж від Бога, що нас примирив із Собою Ісусом Христом і дав нам служіння примирення, бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим, не зважаючи на їхні провини, і поклав у нас слово примирення» (2 Кор. 5:18–19).

Будемо ж свято берегти Його мир у серці «зо всякою покорю та лагідністю, з довготерпінням, у любові терплячи один одного, пильнуючи зберігати єдність духа в союзі миру» (Еф. 4:2–3).

Вальдемар ЦОРН

Християнам важливо розрізнати гріх, пов'язаний із плоттю, та гріх на совісті. Якщо зм'якувати ці поняття, ми неминуче втратимо внутрішній мир. Уважне вивчення 1 Ів. 1:8–10 вилле світло на це питання, розуміння якого дуже важливе для кожного християнина.

Гріх в плоті особливо гостро усвідомлюється тими, хто «ходить у світлі». «Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди». У попередньому вірші ми читаємо: «...кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха». Різниця між гріхом в нас і гріхом на нас повністю висвітлена і пояснена в цих віршах. Сказати, що на віруючому є гріх, означає в присутності Бога поставити під сумнів очищувальну дію крові Христа і відкинути істину Божественного Писання. Якщо кров Христа може очистити абсолютно, тоді і совість віруючого очищена абсолютно. Слово Боже, таким чином, не залишає місця для сумнівів. Ми завжди повинні пам'ятати, що отримуємо одкровення від Самого Бога про те, яким має бути віруючий. Однак ми скоріше схильні говорити Богові, якими ми бачимо себе, ніж дозволити Йому сказати, якими Він бачить нас у Христі. Іншими словами, ми більше зайняті процесом самоаналізу, ніж одкровенням Бога

Гріх плоті

нехай не панує гріх у смертельному вашому тілі, щоб вам слухатись його пожадливістю... хай гріх не панує над вами, — ви бо не під законом, а під благодаттю» (Рим. 6: 6–14).

Гріх усе ще живе в людині, проте віруючий мертвий для нього. Але як? Він помер у Христі. За природою він був мертвий у гріху, але по благодаті — мертвий для гріха. Які претензії можна мати до мертвого? Ніяких. Ісус «один раз умер для гріха», а віруючий помер у Ньому. «А коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо, знаючи, що Христос, воскреснувши з мертвих, уже більш не вмирає, — смерть над Ним не панує більше! Бо що вмер Він, то один раз умер для гріха, а що живе, то для Бога живе». Який висновок із цього повинні зробити віруючі? «Так само ж і ви вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі Ісусі, Господі наших». Такою має бути позиція віруючого перед Богом, такий його святий привілей насолоджуватися свободою від гріха, який хоча й перебуває в ньому, але вже не панує над ним.

Але що робити, «якщо хтось згрішить»? Натхненний апостол дає повну і найбільш благословенну відповідь: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний,

гріха і ставленням Бога до гріха у світлі жертви Христа. В Писанні сповідання гріхів і прохання про прощення — не одне й те саме. Результати цих актів також відрізняються. Молитва про прощення може включати в себе аспект сповідання. Тоді результат молитви про прощення буде таким самим, як і результат сповідання гріха. Постійні молитви до Бога з проханням про прощення демонструють наше нерозуміння Божого плану, який полягає в тому, що Бог явив Себе в Особі Христа; нерозуміння стосунків між Богом і віруючими в Нього — стосунків, які були встановлені завдяки спокутній жертві Христа; нерозуміння Божого способу звільняти нашу совість від тягаря зла і гріха.

Що ж стосується всіх гріхів віруючих, то вони були покриті на хресті і таким чином задовольнили вимоги Божої святості. На хресті відбулося повне спокутування гріхів — у плоті та на совісті. А отже, Бог не має потреби, щоб Його продовжували умилостивляти. Він також не потребує жодних наших заслуг перед Ним. Від нас не вимагається благи Його бути «вірним і праведним», коли Його вірність і праведність були настільки славно представлені і доведені смертю Христа. Всі наші гріхи поніс на Собі

та гріх на совісті

про Себе. Господь відкриває нам, Хто Він є і що Він зробив у Христі. Природа і характер Його одкровень такі, що ми отримуємо від Нього досконалий мир для наших душ вірою. Боже одкровення і самосвідомість, таким чином, абсолютно відрізняються одне від одного.

Але те ж Слово Боже, яке говорить, що на нас немає гріха, з такою ж силою і ясністю стверджує, що гріх у нас є. «Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди». Кожен, хто має в собі істину, дізнається, що має в собі і гріх, бо істина оголює все як є. Що ж нам тоді робити? Для нас особлива честь ходити в силі нової природи (тобто в Духові Святому) так, щоб гріх, який перебуває в нас, не міг проявляти себе в дії.

Позиція християнина — це позиція перемоги і свободи. Віруючий у Христа не тільки звільнений від провини гріха, але також і від гріха як керівного принципу його життя. «Знаючи те, що наш давній чоловік розп'ятий з Ним, щоб знищилось тіло гріховне, щоб не бути нам більше рабами гріха, бо хто вмер, той звільнився від гріха... Тож

щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9).

Сповідування — це спосіб зберігати нашу совість чистою. Апостол не говорить: «Якщо ми просимо вибачення, то Він простить нас, тому що Він добрий і милосердний». Немає сумнівів, дитина завжди може відкритися своєму батькові, розповівши йому про свою слабкість, зізнавшись у дурості, немочі та невдачі. Все це так. Істинно також і те, що наш Батько добрий і милосердний, Він приймає нас, Своїх дітей, у нашій немочі, у нашому невігластві. Хоча все це вірно, Святий Дух підкреслює через апостола, що «коли ми свої гріхи визнаємо», то Бог, «вірний та праведний, щоб гріхи нам простити». Сповідування, таким чином, — даний Богом спосіб очищення совісті.

Трапляється, що християнин, той, хто згрішив думкою, словом чи ділом, може просити вибачення дні та місяці й не мати впевненості в прощенні. Однак, згідно з 1 Ів. 1:9, у момент, коли ми щиро сповідуємо свій гріх перед Богом, ми знаємо, що Він повністю нас прощає і очищує. Для цього потрібен простий акт віри.

Є величезна різниця між проханням про прощення і сповіданням наших гріхів, особистим ставленням до

© Conrado / shutterstock.com

© Gino Santa Maria / shutterstock.com

Христос, Який очистив нас і помер замість нас. Але якщо ми грішимо, то совість судить нас. Повинна судити. Дух Святий викриває нас. Він не дозволить жодній пустій думці залишитися не осудженій. Що ж тоді? Невже наш гріх може перебувати в Божій присутності? Невже він знайшов собі місце в незаплямованому світлі, в «Святому святих»? Боронь Боже!

Там знаходиться Адвокат — Ісус Христос, Праведник, щоб підтримувати в непорушеній цілісності стосунки, в яких ми перебуваємо. І хоча гріх не може вплинути на Божі думки про нас, він може вплинути на наші думки про Бога. Він не може проникнути в Божу присутність, але може прокрастися найпідступнішим чином в нас. Він не може приховати Заступника від Божого погляду, але приховати Його від нашого погляду він може. Він збирається, як велика чорна хмара, на нашому духовному горизонті, і наша душа не може грітися в благословенних променях Батьківського спокою. Гріх не може позбавити нас нашого становища в Богові, але може позбавити нас радості спілкування з Ним.

Що ж нам тоді робити? Слово Боже дає чітку відповідь: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої». Сповідуючись, ми очищуємо нашу совість. Солодке відчуття наших взаємин відновлюється. Чорна хмара розсіюється. Тягар гріха, що холодить і висушує, знімається. Наші думки про Бога виправляються. Такий Божий метод. І ми дійсно можемо сказати, що серце, яке пізнало сповідання гріха, відчуває Божу силу в словах апостола: «Діточки мої, це пишу я до вас, щоб ви не грішили» (1 Ів. 2:1).

Молитва з проханням про прощення можлива тільки тому, що була принесена жертва на хресті. Прощення дається без будь-якої на те підстави і заслуг перед Богом. Якщо Бог прощає гріхи, Він у цьому «вірний та праведний». Але абсолютно ясно, що наші молитви, які б щирі та чесні вони не були, не можуть служити підставою для Божої вірності і праведності в прощенні наших гріхів. Тільки хрест

Христа може бути такою підставою. Завдяки хресту були затверджені вірність і праведність Божі. Це також стосується і гріховного кореня нашої натури. Бог, у Христі, вже засудив наші гріхи.

Сповідуючись, ми судимо самих себе. Це істотно важливо для Божого прощення і оновлення. Найменший не сповіданий, не засуджений гріх на совісті повністю псує наші стосунки з Богом. Якщо дозволяємо гріху залишатися на нас, то не можемо мати спілкування з Богом. Він усунув наші гріхи, щоб ми могли бути в Його присутності. І поки ми перебуваємо з Ним, гріх нас не турбує. Якщо віддаляємося від Нього і чинимо гріх, то наше спілкування з Ним неодмінно припиняється до того часу, як ми, сповідавшись, не позбавляємося гріха. Навряд чи потрібно знову повторювати, що все це засновано виключно на досконалій жертві і праведному клопотанні Господа Ісуса Христа.

І, нарешті, у чому ж полягає різниця між молитвою про прощення і сповіддю як станом нашого серця перед Богом? Значення сповіді важко переоцінити. Звичайно, набагато легше просити про прощення гріхів взагалі, ніж сповідувати окремо взятий гріх. Сповідь вимагає самоосуду. Прохання про прощення в цьому не має потреби. Різниця очевидна. Самозасудження — це одна з найбільш цінних і здорових вправ християнського життя, і тому все, що веде до сповіді, має високо цінуватися кожним щирим християнином.

Різниця між проханням про прощення і сповіданням гріха добре помітна на прикладі спілкування з дітьми. Винній дитині набагато легше попросити у батька прощення, аніж відкрито і щиро визнати себе винною. Просячи прощення, дитина може зовсім не шкодувати про скоєне, або вважати себе частково винною, але, тим не менше, «про всяк випадок» попросити пробачення. У сповіді ж гріха, навпаки, присутнє визнання провини і самоосуд. Просячи прощення, дитина може керуватися бажанням уникнути наслідків своєї провини, тоді як мудрий батько буде шукати справедливої оцінки цієї провини, яка може бути дана за умови повного визнання провини на основі самоосуду.

Подібним чином і Бог ставиться до Своїх дітей. Він очікує, що провину буде виявлено і ретельно проаналізовано. Господь показує нам не тільки жадливі наслідки гріха, але й допомагає зненавидіти гріх, тому що Сам ненавидить його. Якби для нас було можливим отримати прощення за вчинений гріх просто за нашим проханням, наше усвідомлення гріха не було б настільки сильним, а спроби уникнути його не були б настільки активними, і, як результат, наше ставлення до спілкування з Богом, яке нам дано по благодаті, не було б настільки серйозним. Таким чином, завдяки сповіданню гріхів зміцнюється наш духовний стан, змінюється наш характер і, як наслідок, змінюються наші дії і життя.

Чарльз Генрі МАКІНТОШ

Було це в дев'яності роки минулого століття. Я молодий і «зелений» пастор у нашій юній церкві. Ми радісно проповідували Євангеліє в містах і селах, і в наші молоді громади вливалася свіжа кров: приходили люди нові, цікаві, освічені, які шукають сенс і мету в житті. Їхні очі горіли вірою, вони жадібно ковтали Слово Боже і змінювалися під дією благодаті Христа. Наша дружна помісна громада зростала на очах, розквітаючи на вершинах, як весняний сад. Ті, що увірували, просто палахкотіли першим коханням, температура їхньої віри зашкалювала! А на дворі була розруха — колапс СРСР. Економічна криза, війни на околицях колишньої імперії, сірість і вбогість життя, кримінал і колишній партгоспактив процвітали. Так ми й жили — любили, вірили, служили...

звернувшись до Всевишнього, тихо сказав Володимир слово Писання, спроможне втішити у всіх скорботах:

– Дорогий брате, я плачу з вами, я глибоко співчуваю вам. Але я вірю всім серцем, що діти, які померли в дитинстві, знаходять рай заслугами Христовими. Адже Він Сам сказав нам: «Царство Небесне належить таким». Вірте, вашому немовляті там добре. «Найщасливіші вмирають рано». І ми зустрінемося з ними там, у небесах, тільки міцно віруйте, тримайтеся Господа нашого.

ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ

НАЛЕЖИТЬ ТАКИМ

Добре пам'ятаю молоду сім'ю викладачів міської школи. Вони завжди були присутні на зібраннях громади. Інтелігентні люди — розумні, виховані, освічені. Одного разу глава сім'ї Володимир прийшов до нас у позаурочний час, посеред тижня, обережно тримаючи в руках спортивну сумку. Його обличчя було блідим, як місяць у негоду, а в очах — страшний біль. Розуміючи, що трапилася біда, ми запросили Володимира в кабінет пастора. Увійшовши, він повільно поставив сумку на стіл і обережно розстебнув блискавку. В середині була коробка з-під взуття. Він відкрив її, а в ній — мертве немовля. Личко малюка було біле, таке миле, ангельське і, здавалося, світилося зсередини, як дорогоцінна порцеляна. Довгоочікувана дитина, їхнє світло і надія, любов і радість життя, народилася й відразу померла. У мій приголомшений мозок увірвався дикий крик Володимира:

– Господи! Чому? Пастор, що мені з цим робити?

Що я міг сказати вбитому горем батькові? Я сидів і плавав разом із ним. А потім, зібравшись із духом і внутрішньо

Стогони батька поступово стихли, і він скорботно поїхав на цвинтар, шепочучи молитву «Отче наш», щоб поховати крихітне тільце сина.

А я досі шкодую про те, що не поїхав із ним на кладовище, щоб підтримати його до кінця. Молодий був і дурний. Прости, Господи, і помилуй.

І не забути мені вже ангельське личко померлого немовляти, воно періодично спливає в мій пам'яті.

Я знаю, що впізнаю його в небесах.

Павло МИНАЄВ

© Nika Art / shutterstock.com

він примирливо, почував відстовбурчене вухо і тут же перевів розмову на іншу тему: – Я б щось пожував, живіт звело від голоду.

– Тобі б усе жерти та жерти, – зло буркнув Вован і звернувся до мовчазного Богдана: – Чуєш, Бодю, пригальмувай-но біля отієї кафешки. І справді потрібен перекус, а то взагалі ласти склеїмо.

Маленьке кафе, прямо біля річки, привітно тріпотіло трьома яскравими парасольками. Богдан навіть відразу не зрозумів, що Вован звертається до нього. Важкі, немов жорна, думки перекочувалися в його розпаленому

Тугобай,

розумі. Таке було з ним уже не вперше. Все частіше йому здавалося, що він живе якимось чужим, порожнім, нереальним життям. «І навіщо мені все це потрібно?! Ось і сьогодні – просто дивом уникнув смерті». Куля пролетіла так близько над головою, що він відчув рух повітря. Дихання вічності було льодовим, жажнуло його чорною космічною пащею. Тієї хвилини він просто заціпенів від жаху, ще довго не міг прийти до тями, хоча ніколи не вважався боягузом. І навіщо тільки він ризикував єдиним життям?! Заради «пахана»? Та чи такі вже важливі зелені папірці?

Богдан згадав відчай і біль у Настиних очах, просочені безвихіддю слова, які вона жбурнула йому в обличчя: якщо не кине свої «промисли», вона з ним не залишиться, і, взагалі, їй усе це давно набридло – здригатися від кожного шереху і нескінченно чекати його, прислухаючись до брязкоту дверей у під'їзді.

Богданові раптом захотілося прямо зараз опинитися на маленькій затишній кухні поруч із Настею, обійняти її, найближчу і найдорожчу людину в його житті, і нікуди більше не йти, просто пити чай з бутербродами, їсти смажену картоплю, про щось говорити і сміятися, і нічого більше йому в світі не треба! Але як тепер вирватися із замкненого кола? За таке «зрадництво» можна і головою накласти.

– Ти глянь, Воване, наш Ромео замріявся! – заіржав на задньому сидінні Вітьок. – Гальмувай, братан, бригаді заправитися треба!

Богдан отямився від своїх думок і пригальмував біля маленького кафе. Вони вийшли, розминаючи затерплі ноги. Від кафе тягнуло неймовірно апетитними запахами.

Трійця оглянула всі три столика. За одним сиділа сім'я – молода пара з двома малолітніми дітьми. Другий теж був зайнятий – троє роботяг у бруднуватих спецівках із азартом поглинали свій обід і жваво перемовлялися. Третій столик був теж не зовсім вільний. За ним сиділа самотня старенька. У світлій сукні, з акуратною зачіскою і прямою поставою, вона була схожа на графиню з доброго старого кіно. Безтурботно попиваючи сік із високої склянки, вона перегортала невеличку книгу. Хлопці з хвилину споглядали всю цю картину, розмірковуючи, що ж їм робити.

– Ну і що робитимемо? – запитально підняв брову Вован і поглянув на Богдана.

– Підсядемо до бабці, там є ще три місця, – втомлено прохрипів Богдан. – Гадаю, вона й сама зараз від нас зліняє.

– Ой, не можу! – знову заіржав Вітьок. – Графинька, божа кульбабка! Зара я цю бабуленцю викуру!

Вони підійшли до столика. – Вибачте, можна присісти за ваш стіл? – запитав стареньку Богдан.

Та глянула на них відкритим дитячим поглядом світло-сірих очей і, приємно посміхнувшись, кивнула:

– Звичайно ж, хлопці, сідайте, будь ласка.

Такої реакції вони не очікували. Найчастіше на них дивилися з побоюванням, намагалися скоріше ретируватися. Але ця бабуся, навпаки, замовила ще одну склянку апельсинового соку і знову стала гортати свою книгу.

Трійця, зручно розташувавшись, зробила замовлення. Говорити при сторонній не було про що. Вітьок скроїв придуркувату гримасу, багатозначно підморгнув своїм друзям, потім, вільно розвалившись у пластиковому кріслі, дістав запальничку і закурив, не зважаючи на те, що дим завис над столиком і бабуся була оповита ним, як туманом.

– Ах, мені б твої роки, синку, і ці сигарети... – раптом мрійливо промовила старенька і зовсім по-молодому посміхнулася.

бабусько!

Трійця була збита з пантелику і, більш того, заінтригована.

– І що б тоді було? – подав голос Богдан.

– Тоді б і подивився, – знову розцілила посмішкою бабуся.

Вітьок так заусміхався, що очі його перетворилися на шпаринки.

– Ось, візьміть, мадам, – він підсунув жінці пачку сигарет і запальничку.

Усі троє з цікавістю дивилися на неї. З тією ж посмішкою вона взяла запропонований дар і, злегка розмахнувшись, запустила ним у бік кушів.

Сигарети і запальничка, описавши плавну дугу, упали в урну, що стояла віддалік.

Хлопці мовчки презирнулися, в подиві вирячивши очі.

– Ну дає бабуся! – нарешті відмер Вітьок. – І де ж ви, бабуся, так метати навчилися? У мене в вашому віці, напевно, так би не вийшло!

Старенька виглядала років на 70–75, хоч і можна було захоплюватися її поставою, чистим голосом і зовсім молодими очима.

– Гадаю, ти маєш рацію, синку. У тебе в моєму віці це напевно не вийде, та й не доживеш ти до мого віку. Тільки Господь оновлює сили і дає здоров'я. А у вас звідки воно візьметься, якщо ви так бездумно життя своє спалюєте?

– Звідки вам це відомо, що ми життя своє спалюємо? – насупився Вован.

– Ет, хлопці! Як-то кажуть мудреці, навіть звичайний горщик із юшкою може розповісти багато про що, а на вас усе великими літерами написано. До того ж ця книга говорить про вас більше, ніж могу припустити я, – вона поклатла долоню на книгу, яку читала.

Принесене замовлення апетитно парувало, тож Вітьок із Вованом

азартно взялися за їжу. Не припиняючи уплітати гарячий плов, Вітьок із набитим ротом пробурмотів:

– А докладніше можна?

Жінка відкрила свою книгу і почала читати дивні речі: про нечестивих, яким приготоване озеро вогняне; про божевільних, які говорять, що немає Бога; про багатства неправедних; про гріх і вічне засудження; про велике спасіння Боже, доступне всім, хто захоче його прийняти.

Поки вона читала, молодих людей наповнювали суперечливі почуття.

Сітар був дуже яскравим і великим, але нічого не освітлював, тому що красувався під оком. Богдан раз у раз поглядав на себе в дзеркало заднього виду, обережно потираючи синець, ніби намагався стерти його з обличчя.

– Ти б краще за дорогою стежив, Бодько, – невдоволено зауважив Вован, який сидів на передньому сидінні поруч із Богданом.

– Повзеш, як дохла черепаха, газу наддай, – знову забуркотів Вован.

– Та перестань ти, Воване! Нам, можна сказати, пощастило сьогодні по-крупному. Поранені, але живі!

– І мені це дуже подобається! – зареготав на задньому сидінні Вітьок і проспівав фальшивим фальцетом рядок із відомої пісні: – «Не везет мне в смерти – повезет в любви...»

– Еге ж! – похмуро глянув через плече Вован. – Скільки наших з цієї справи не повернуться, і ми ледве ноги винесли, а ти все вищиряєшся.

Вітьок одразу ж знітився.

– Та я просто, так би мовити, підтримати бойовий дух хотів, – загудів

Вован дедалі більше насуплювався, втупившись у жінку поглядом голодного варана. Вітьок глузливо посміхався, а з Богданом відбувалися досі небачені метаморфози. Від прочитаних слів усередині наче щось ламалось і трощилося. Кожне слово, подібно до скальпеля, розкривало гнійники його душі, приносячи тим самим сильний біль і несподіване полегшення. Ця книга говорила про нього, і тільки про нього! Звідки їй знати про його життя, сумніви, падіння, любов і жагу справжнього щастя?

Нарешті жінка закрила книгу і сказала:

– Ах, синочки, заради чого життям ризикуєте? Заради грошей або заради тих, хто на ваших ділах наживається? – У її голосі звучало співчуття. – Час кинути облудну роман-

розкинувся в кріслі. Наче ненароком дістав пістолет і почав уважно його розглядати, протирати заялженим носовичком.

Це не сховалося від бабусі, але її реакція була знову несподіваною. Вона навіть оком не повела, але з якоюсь сумною іронією сказала:

– Прибери зброю, синку, а краще викинь її в цю річку. У таборах я бачила й не таке. Тож не намагайся мене залякати.

Трійця тільки презирнулася. По спині у Богдана пробіг холодок. Він відчув, скільки внутрішньої сили і разом із тим любові та м'якості було в цій жінці похилого віку. І дивилася вона на них із таким співчуттям і ніжністю, як могла б дивитися тільки рідна мати, якої в Богдана зроду не було. Тобто вона, звичайно, десь була, але виріс він у дитячому будинку.

попередження. Випадкових зустрічей не буває.

Вона взяла свою книгу, розкрила сумочку, почала збиратися.

Вітьок пожвавив.

– Гудбай, бабуню! Усього вам доброго! – посміхнувся він, задоволений тим, що нарешті вдалося позбутися старої.

– Так, пора мені вже, засиділася я тут із вами, молоді люди! – всі зморшки на її обличчі неначе засяяли від посмішки. – У мене ж іще багато роботи вдома. Узавтра мій день народження, і прийдуть усі діти, внуки і правнуки.

– І скільки ж вам стукне? – безцеремонно поцікавився Вован.

Старенька довірливо нахилилася вперед і, знизивши голос, ніби відкриваючи таємницю, приголомшила хлопців відповіддю:

– Лише дев'яносто. Думаю, ще трохи проживу. – І вона по-дівчачому завзято підморгнула заціпенілим у ступорі хлопцям.

Богдана полонила її простота, незвичайна радість і життєлюбність. Трійця втупилася в неї в усі очі.

Вітьок раптом зареготав, навіть потряс вухастою головою.

– Ой, не можу! Ви справді не жартуєте? У такому разі порадьте нам, як зберегти молодість і дожити до вашого віку, – пожартував він і затнувся, натикнувшись на злий погляд Богдана, потім уже іншим тоном додав: – Напевно, є якийсь секрет?

– Звичайно є. Я вже говорила вам про це – Слово Боже. Але ви не хочете звернутися до джерела життя, що дає свободу, спасіння і навіть здоров'я і довголіття! Тому у вашому випадку є тільки одна можливість залишатися молодими... – відповіла вона і знову довірливо прошепотіла: – Завжди додавайте собі років по двадцять і насолоджуйтесь захопними поглядами натовпу.

Зараз навіть похмурий Вован не втримав посмішки. Треба було визнати, що ця квота бабуся поклала їх на обидві лопатки. Стільки було в ній молодого життєлюбства, іскристої радості, внутрішньої сили, якої вистачило б на всіх трьох.

– Ну от і все, – сказала вона, уклавши книгу в сумку і вибравшись з-за столу. – Тепер гудбай, хлопці!

Вона посміхнулася на прощання своєю дивовижною посмішкою, глянула кожному в очі, ніби хотіла закарбувати їх у пам'яті назавжди, і задумливо додала:

– Тільки не забувайте, що, на жаль, жоден поїзд не стоїть на стан-

на щось важливе, безповоротне, і ніщо гарне не очікує його попереду, а тільки морок і безвихідність. І раптом йому так відчайдушно захотілося вирватися з цього замкненого кола за всяку ціну, навіть ціною власного життя. Ніби хтось сильний і великий стрепенувся у його душі, він підвівся, розправивши могутні плечі, і випростався на весь зріст. Несподівано страх

Вован про щось думав, крутячи в пальцях уже непотрібну виделку. Що не кажи, а він мусив зізнатися, хоча б самому собі, що чимось зачепила його ця бабуся. Та ще й як – усе його темне вовче нутро назовні повернуло! Жалібно брязнула об стіл кинута виделка.

– Це ми з тобою лопухи... – з гіркотою кинув Вован і попрямував за Богданом.

ЦЯ КНИГА ГОВОРИЛА ПРО НЬОГО, І ТІЛЬКИ ПРО НЬОГО! ЗВИДКИ ЇЙ БУЛО ЗНАТИ ПРО ЙОГО ЖИТТЯ, СУМНІВИ, ПАДІННЯ, ЛЮБОВ І ЖАГУ СПРАВЖНЬОГО ЩАСТЯ?

тику. Немає в цьому ніякої мужності. Справжня мужність – це постраждати за правду, покласти життя своє за ближніх, як зробив це Христос. Він помер за вас, не чекаючи подяки. А ви служите тим, хто боягузливо ховається за вашими спинами, а за ваше життя не дасть і ламаної копійки.

Богдан усе більше дивувався з цієї дивовижної старенької, а також з того, що все, про що вона говорила, ось уже багато днів мучило його. Вован не витримав. Нашвидку доївши свій плов і припавши жадібно до банки холодного пива, він боляче штовхнув під столом Вітька, який усе ще жував, показуючи поглядом, що пора вже позбутися настирливої бабусі. Вітьок здригнувся від несподіванки і, зрозумівши друга,

– Так... – знову заговорила вона, побачивши їхню розгубленість. – Довелось мені на моєму довгому віку побувати і в таборах. Тоді багато людей за віру страждали. Ось і мене Господь удостоїв честі постраждати за Нього. Багато бачила я там смертей, відчаю і невимовного горя, але скажу без лукавості, що такої мужності, любові і віри в Христа я більше не бачила ніде! А ще скажу, що життя – унікальний і дорогоцінний Божий дар, який злочинно так бездарно марнувати!

Вован, не стримуючи роздратування, шумно видихнув:

– У нас іще буде час поміркувати над цим, а зараз нам потрібно відпочити.

– А ось цього ти якраз не знаєш, синку. Можливо, я для вас – останне

ції нескінченно. Зрештою, смішно служити тому, хто веде тебе до погибелі, і відкидати Того, Хто дає тобі життя. Кожного, хто живе так, можна назвати тільки дурнем...

Вона спокійно пішла по гладкому асфальту набережної, довга світла сукня тріпотіла на легкому вітерці, а Богдан сидів, утупившись у незайману тарілку з остиглим пловом. Хлопці мовчки дивились услід старенькій, що віддалялася. Богдан відчув, що разом із нею віддаляються всі його надії на щастя,

і будь-який сумнів, як важкий камінь, звалилися з його серця. Що б не було, але він більше не повернеться на цей шлях.

Богдан похапцем кинув м'яті купюри на стіл. Він не міг дозволити цій жінці піти так само несподівано, як вона з'явилася в його житті. Разом із нею йшло саме життя, світло і надія. Нічого не сказавши хлопцям, він побіг за старенькою.

– Оце так дає! – подав голос розгублений Вітьок. – Лопух діржавий!

– Гей, ви що, мужики! – захвилювався Вітьок. – А як же я?! – Він схопився і, накульгуючи, кинувся за ними.

А плаття все тріпотіло світлим вітрилом надії, ніби валячи за собою, вказуючи шлях спасіння трьом заблукалим душам. Старенька йшла, про щось задумавшись і навіть не здогадуючись, що в цю хвилину була їхньою дороговказною зіркою.

Надія ЗОЛОТЬКО

© Velychko / shutterstock.com

й закушували. Микола Семенович, який сидів за столом якраз навпроти новенької і, як стало зрозуміло, віруючої, пильно подивився їй в очі і повільно промовив:

– Порядність? Кому вона сьогодні потрібна? Благородство, вірність, чесність – ці чесноти залишилися в минулому. Сьогодні це не цінується.

Відповідь пролунала несподівано, але впевнено:

– Не цінується тими, хто їх не має. Для мене ж ці чесноти – скарби, подаровані мені Господом. Я живу ними, тому високо їх ціную.

Потім був і другий тост, і третій, тільки всім хотілося, щоб цей спектакль скоріше закінчився. Розколоти новеньку у них вийшло, тільки ніхто з цього не тішився.

КОМУ ЩЕ ПОТРІБНО?

У колективі з'явилася «дивна» жінка. Майже у всіх співробітників склалося таке враження в перший тиждень роботи з нею. Але й після двох тижнів описати її могли так: тиха, усміхнена, сама розмов не заводить, а заводить з нею розмови на «вільні» теми якимось зовсім не хочеться. І не тому, що в кімнаті з'явилася чужа людина. Просто щось у ній було таке, що говорити вульгарності в її присутності не повертався язик. Шість чоловіків і п'ять жінок – організм, що склався за роки, іноді слова не потрібні, щоб зрозуміти один одного, і раптом – така перепона. Вирішили «розколоти» незрозуміле створіння. Випадок для цього видався дуже природний – день народження одного з колег. У понеділок в обід накрыли стіл, двері – на замок, пляшки з коньяком та вином поставили на почесне місце на стіл. Перед новенькою поставили фужер, і всі дружно спрямували на неї погляди:

– Вам пропонується перший тост за винуватця нашого маленького торжества!

– Я не п'ю, – спокійно, але твердо відповіла вона.

Усі трохи зняковіли. І, перебуваючи один одного, почали умовляти і переконувати молоду жінку скласти їм компанію, щоб не образити неповагою іменинника.

– Я ніколи не п'ю. Це мій життєвий вибір, і він не може нікого образити. А привітати іменинника, побажати йому Божих благословень і навіть помолитися за нього я можу, і, якщо дозволите, я це зроблю, але для цього не потрібно брати в руки вино.

Тост усе ж пролунав, тільки радість у голосі співробітниць, яка вітала іменинника, була надто фальшивою. Випили мовчки, мовчки

У другій половині робочого дня кожен був зайнятий своєю роботою.

І своїми думками. Але, дивна річ, – ніхто не відчував веселості від випитого вина.

Молода жінка теж міркувала: «Чим менше в цей, останній, час доброті, чистоти, співчуття і сердечності, тим дорожче коштують ці дари. Я така багата! Дякую Тобі, Господи!»

А через тиждень усі знову опинилися за одним столом. Але тепер з приводу раптової смерті Миколи Семеновича. Цього разу ніхто не пропонував новенькій випити. Кожен знав, що вона відповість...

І буде знову права.

Катерина СОТНИК

Моя мати померла в Москві 13 серпня 1926 року. Ця скорботна звістка застала мене на чужині. З тих пір як вона осілила мене своїм останнім благословенням біля дверей нашого будинку в Москві, я так і не побачив її більше і навіть не відвідав її могилу.

Тепер я хотів би покласти на цю могилу кілька квіток, які народжують в мені вдячні спогади. Це три настанови-перекази, яким я хотів би слідувати в житті. Вони такі людські і, безсумнівно, будуть дорогі і читачам.

Перший її улюблений вислів: «Будь гарним, і всюди тобі буде гарно». У цьому простому слові, по суті, міститься вся глибина і висота ідеалізму, цілковито виправданого життєвим досвідом і Божественною мудрістю: «Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться».

НАСТАНОВИ МАТЕРІ

Другу настанову вона висловила мені одного разу з приводу ораторського мистецтва. Після моєї лекції в Московському політехнічному музеї на тему «Релігійна віра як основа життя» вона сказала: «Все це добре... Проте одного я не схвалила б: ти часто вживаєш слова: "ймовірно", "мені здається" і "як я вважаю". Хіба можна так говорити про Бога?» Відтоді я звертав увагу на цей бік свого слова, шукаючи причину подібної невизначеності, звичайно, й у внутрішньому своєму духовному стані. Ця настанова визначеності та об'єктивної ясності відповідає апостольським словам: «Бо коли сурма звук невиразний дає, – хто до бою готуватись буде?» (1 Кор. 14:8).

І в третій настанові вона виявила всю свою натуру: «Краще тобі йти до в'язниці, ніж відмовитися від проповіді Євангелія». І цю настанову ми знайдемо на сторінках Священного Писання. В 11-му розділі Послання до євреїв говориться про людей віри, таких як Мойсей, який хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху. «Краще прекрасно померти, ніж ганебно жити», – говорить Антігона у Софокла. Не можна проповідувати Євангеліє і не страждати.

І хіба буде воїн скаржитися на рани, якщо бачить, як його Вождь спливає кров'ю на хресті?

Володимир МАРЦИНКОВСЬКИЙ

КІЛЬКА ЗАПИТАНЬ ДО ТИХ, ХТО ЧИТАЄ БІБЛІЮ

1. Хто своїм ставленням до одного сина викликав у інших своїх синів ненависть до брата?
2. Яких двох людей у Біблії можна назвати великими тлумачами снів?
3. Скільки синів було в Гедеона?
4. Як звали суддю Ізраїлю, який мав 30 синів і 30 дочок?
5. До якого коліна належав Саул?
6. Як звали священика, якого поховали в місті Давидовому з царями, бо робив він добро в Ізраїлі для Бога і Його дому?
7. У якій книзі Біблії написано, що заздрість – «гнилизна костей»?

8. Про кого сказано в книзі Дії апостолів, що він був іудеєм з Олександрії, «красномовцем і сильним у Писанні»?
9. Яка фраза, сказана Ісусом, зустрічається в Новому Заповіті, але не в Євангеліях?
10. У посланні до якої церкви Павло написав: «Усе досліджуючи, тримайтеся доброго»?

Відповіді на стор. 31

Анна ВЕЛЬК

Вона народилась і виросла в Казахстані, в родині віруючих батьків. Писати вірші почала в юному віці – відразу після хрещення. Тоді її вірші, ще трохи наївні, торкалися тем, які глибоко хвилювали дитяче серце. Чи знала Анна, що колись стане відомою в християнських колах поетесою? Навряд чи. Про той час вона розповідає, що просто «не могла не писати».

Відтоді минули роки, проте натхнення не залишає Анну і досі, адже її головним натхненником був і залишається Господь. «Уславлення Бога – ось що викликає в мені найсильніші та найрадісніші пориви душі».

Загалом було видано чотири збірки Анни Вельк: «Вдячність», «За гранню земного», «Покликання» і «Близька далечинь». Вірші поетеси знаходять відгук у серцях багатьох християн своєю простотою, щирістю і безмежною любов'ю до Господа. Її запрошують по всьому світу поділитися своєю творчістю. Про що ж ще мріяти? А заповітною, сильною, глибокою мрією Анни Вельк завжди було і залишається небо.

ОДНИХ РОЗБУДИТЬ СПІВ

Одних розбудить півня спів дзвінкий,
А інших – звук будильника в мобілці.
Одні вберуться в хутра, шовк м'який,
А інші босим буде на розвилці.
Ми різні всі – від щастя до проблем,
Усі так не однаково живем.
І лиш тоді, як Бог у світ зійде,
У Ньому справедливість віднайдем.

Хтось квіти з пересердя обіб'є,
Бо настрою немає і лютує,
А хтось посадить дерево своє,
Недільний день на це не пошкодує.
Бог бачить всіх і все життя твоє,
Та злим і добрим сонце й дощ дає.
Тож вільним воля, знайте лиш одне:
Все те, що сієм, потім і пожнем.

Ми можемо будувати на сльозах,
У пастку чи на гріх когось штовхати.
А можемо в серці бачить біль і страх,
Шмат хліба свій голодному віддати.
Життя – одне, отож і поспішай
Добром його заповнить понад край.
Хай після нас у мороці біди
Сердечності залишаться сліди.

Переклад з російської Олега БЛОЩУКА

НЕБЕСА ВАС ЧУЮТЬ

Небеса вас чують – слід це пам'ятати!
В небесах є серце, що так любить вас.
В небесах є Око, світлом все пройняте,
І воно, те Око, бачить вас весь час.

Небеса вас чують, навіть як шептали,
Тільки шепотіли про свою біду.
Небо хоче, щоби ви не перестали
Серцем чути звістку: «Я до тебе йду!»

А якщо раптово небо хмари вкрили,
І тривога тінню душу обплела,
Пам'ятайте: з ритму небеса не збились,
Сонце знов вернеться і мине імла.

В небесах вас чують – слід це пам'ятати!
Всі свої молитви Господу несіть.
Навіть якщо довго відповідь чекати,
З вірою свій погляд в небо піднесіть.

© Dmitry Pichugin / shutterstock.com

ВЕДИ МЕНЕ У СВІТЛІ, БОЖЕ

Тому будьте готові й ви,
бо прийде Син Людський тієї години,
коли ви не думаєте!
Мт. 24:44

«А раптом Бог прийде сьогодні?» –
В таких думках душа моя.
«Мене схойте в день Господній!» –
До гір кричать не хочу я.

І ось тому я ранок кожен
Молю у Господа одне:
«Веди мене у світлі, Боже,
Готуй до зустрічі мене.

А раптом маю лиш цю днину,
Щоб щось важливе доробить?
Не дай же втратить і хвилину,
На другорядне час "убить".

Можливо, що останнім стане
Те, що могла тепер вчинить.
Хай ворог не введе в оману,
Щоби розслабитись й на мить.

"Прийду, коли і не чекають", –
Немов до мене Ти гука,
Бо в марноті я потопаю...
А серце... лиш Тебе чека!»

«Кінця» ознаки проступають
Із кожним днем усе чіткіш.
В журбу спасенні не впадають,
А лиш очікують сильніш.

Хвала Христу за тії шати,
Що дарувала благодать!
Надію вознесіння мати
Лиш Дух Святий нам може дати!

МЕНЕ ПОШЛИ

«Кого пошлю?» – «Ось я. Пошли мене», –
Колись Ісає Богу зміг сказати.
Життя поклав, щоб виконати одне:
Про Божу волю людям розказати.

«Пошлю тебе», – слова почув оті
І відізався ряд пророків;
Зазнали втрат за вірність у житті,
Гоніння від люду, повного пороків.

Було багато вибраних отих,
Їх праця сили сповнена і досі.
Бо лиш в посвяті жертвенній святих
Слова Господні щедро плодоносять.

«Кого послати?» – досі ще звучить,
І Бог знаходить в кожнім поколінні
Серця, в яких любов одна бринить
І безкорисність в скромному служінні.

Раби Його виконують цей труд
І служать, не сурмлять перед собою.
Їх на людський виводять, часом, суд,
Вони ж не кличуть в відповідь до бою.

Їм не до того – головне в цю мить,
Сьогодні, тут, допоки є ще сили,
З людьми любов, що в серці, розділить,
Шкодуючи, що більше не зробили.

Несуть старим, зятим від біди,
Які в минулім пробують закритись,
Не просто суп чи скляночку води –
Можливість серцю, зрештою, відкритись.

Можливо, Бог жертвовність цю прийме,
Пошле винагороду за терпіння.
А хтось ганчір'я прикрасі зніме
Й віддасть себе Творцеві на служіння.

Як Господу потрібні «трудоарі»,
Що вийдуть працювати в Божім полі.
Імлу осяють променем зорі,
І світ побачить вихід із неволі.

Як Бог чекає слів: «Мене пошли!»
Чекає, як із затишного стану
Щоб хтось від іскри свічку запалив
Й пішов у ніч стежками Ханаану.

ЛЮБОВ НЕ ЗАЗДРИТЬ

У старших класах я займався класичною боротьбою. Деякі хлопці з нашої команди брали участь і в дорослих змаганнях. У нас був другий дорослий розряд. Одного разу після виступу тренер сказав, що двоє спортсменів з нашої команди можуть отримати перший розряд. Це була мрія кожного з нас. Кілька хлопців, у тому числі і я, були реальними претендентами на отримання першого розряду. Щасливцями виявилися двоє моїх друзів. Коли я дізнався про це, мене почала роз'їдати заздрість, та так, що я спати спокійно не міг. На наступних змаганнях я таємно бажав своїм друзям поразки. Більш того, я б радів, якби вони отримали травми. Причому ці хлопці нічого поганого мені не зробили.

Думаю, подібні ситуації переживав кожен з нас. Заздрість проявляється почуттям невдоволення, викликаним успіхом іншого. Хіба радіємо ми, коли сусід побудував новий будинок, коли співробітнику підвищили зарплату, коли знайомий має міцне здоров'я на відміну від нас? У той самий час ми щиро радіємо успіхам наших дітей, тому що їх дуже любимо. Любов і заздрість прямо протилежні, несумісні. Біблія говорить: «Тіштеся з тими, хто тішиться, і плачте з отими, хто плаче!» (Рим. 12:15).

У Катехізисі Католицької церкви заздрість віднесено до семи головних гріхів, оскільки вони породжують інші гріхи та пороки. Найбільший і найжахливіший злочин в історії людства, зрада Ісуса Христа,

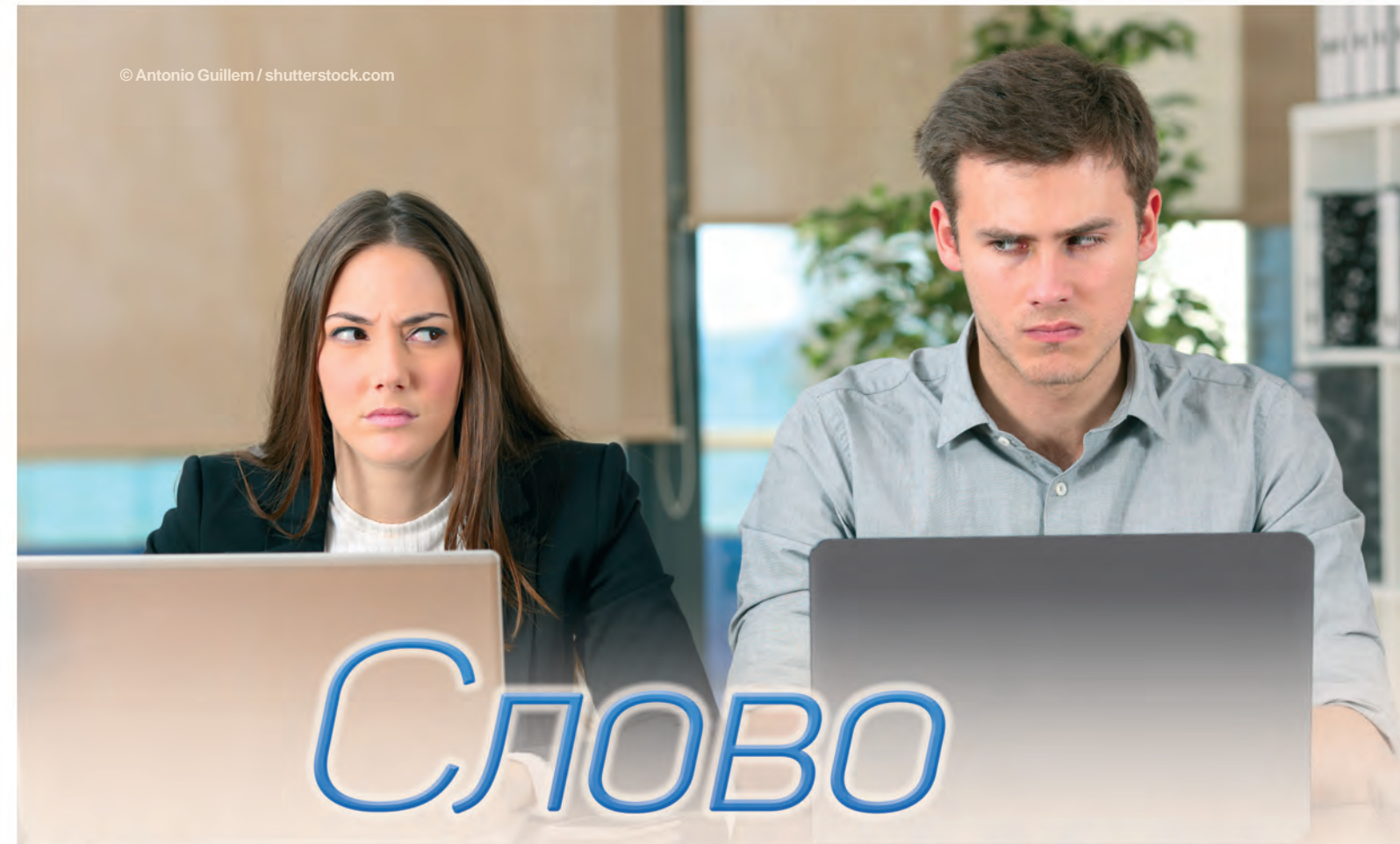
було скоєно через заздрості. Перше в історії людства вбивство було також вчинене через заздрості: Каїн убив Авеля. Біблія оповідає про безліч інших злочинів, які були породжені заздрістю: брати продали Йосипа в рабство, Саул переслідував свого вірного підданого Давида і багато інших. У Посланні Якова (3:16) написано: «Бо де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла річ». Із заздрістю боротися нелегко, але спосіб є. Перш за все необхідно визнати цей гріх і сповідати його.

За багато років мого служіння лише кілька людей на сповіді визнали цей гріх. Один з цих випадків стався нещодавно, коли я був у місіонерській поїзді. Один чоловік, почувши Євангеліє, щиро покаявся, а потім захотів висповідатися. Першим і основним гріхом, в якому він сповідався, була заздрість. Чоловік розповів, які відчував муки, заздрячи тим, у кого було щось краще, ніж у нього. Проходячи курс лікування в онкологічному відділенні, він сильно заздрив тим, у кого були кращі результати аналізів. Уявляєте, можна заздрити навіть онкохворим! Заздрість руйнувала все його життя, він не знав спокою ні вдень, ні вночі.

Чому ж у заздрості так важко зізнатися? Гадаю, що причина криється в тому, що заздрість бажає зла іншим. Важко зізнатися в тому, що ти бажаєш недоброго іншим людям. До того ж заздрість – це невдоволення Богом, що Він не дав нам того, чого ми так бажаємо, а іншим дав. Ми сумніваємося в основоположних якостях Бога: любові та доброті до нас. Важко зізнатися і в невдоволенні Богом. А визнання гріха – це перший серйозний крок до перемоги над ним. Щоб позбутися цього гріха, потрібно просити у Бога благодаті. Це дуже важливо молитися за тих людей, кому ми заздримо, і свідомо робити їм добро.

Дорогі друзі, давайте попросимо Бога перевірити, випробувати наше серця, чи немає в них заздрості. І якщо є, то почати боротьбу з нею необхідно зі сповіді. Адже «коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9).

Віктор ТАНЦЮРА

© Antonio Guillem / shutterstock.com

СЛОВО ПРО ЗАЗДРИТЬ

Ніщо так не розділяє і не віддаляє нас один від одного, як заздрість і недобррозичливість, – жорстокі недуги, позбавлені всякого вибачення, і тяжчі, ніж самий корінь зла – грошолобство. Справді, грошолоб хоч радіє тоді, коли сам отримує. Заздрісний же радіє тоді, коли інший не отримує, вважаючи власним успіхом невдачу інших. Що може бути більш безумним?

Забуваючи власні лиха, заздрісник зводиться чужими благами, роблячи через це недоступним для себе небо, а спершу робить своє життя нестерпним. Воістину, не так черв'як їсть дерево або міль – шерсть, як вогонь заздрості пожирає кістки заздрісників і шкодить чистоті душі. Не згрішить той, хто назве заздрісників гіршими за звірів і демонів. Звірі нападають на нас тільки тоді, коли вони або мають потребу в їжі, або були роздратовані нами, а ці люди, будучи облагодіяними, часто ставляться до благодійників як скривджені. Так само й демони, хоча до них відчувають непримиренну ворожнечу, не роблять зла тим, хто має одну

з ними природу, а ці люди ні спільності природи не соромляться, ні власного спасіння не милують, але перш ніж нашкодити тим, кому заздрять, карають свої душі, наповнюючи їх без причини і приводу крайнім сум'яттям і зневірою. Заздрість – такий порок, що гірше за нього немає ніякого іншого.

Перелюбник, наприклад, задоволення отримує, у короткий час чинячи злочин. Тим часом заздрісник спершу сам себе піддає покаранню і мукам і ніколи не відстане від свого гріха, а постійно чинить його. Як свиня радіє бруду і демон нашій смерті, так само і цей радіє з нещастя ближнього. І якщо з останнім станеться щось неприємне, тоді він заспокоюється і полегшено зітхає, вважаючи чужі прикраси своїми радощами, а чужі блага – власними бідами. І як деякі жуки харчуються гноєм, так і заздрісники – чужими нещастями, будучи ворогами і недругами людської природи.

Інші люди жаліють безсловесну тварину, коли її вбивають. А ці, бачачи людину, яка отримує благодіяння, шаленіють, тремтять і бліднуть. І що може бути гірше від такого божевілля? Чого ти бліднеш, тремтиш і стоїш, сповнений жахом, скажи мені? Що сталося жахливого? Чи те, що брат твій уславлений, користується повагою і добрим ім'ям? Та тобі самому слід було б прикраситися вінком, радіти і славити Бога, що бачиш брата свого славетним і знаменитим. Або ти вболіваєш за те, що Бог прославляється? Дивись, куди простягається ворожнеча. Не це, скажеш, мене засмучує, але я хотів би, щоб Бог прославлявся через мене. Так радій, коли брат твій користується доброю славою, і через тебе знову Бог прославиться. Якби навіть він був ворогом і неприємцем твоїм, а Бог прославлявся через нього, то слід було б зробити його заради цього другом. А ти друга робиш своїм ворогом з-за

того, що через добре ім'я, яким він користується, прославляється Бог. Як ще ти можеш показати ворожнечу проти Христа? Тому, творив би хто знамення, показав би подвиг безшлюбності або посту і чеснотою такого роду зрівнявся з ангелами, але, якщо він схильний до пристрасті заздрості, він мерзенніший від усіх.

Якщо любов до люблячих не дає нам жодної переваги перед язичниками, то де опиниться той, хто живить заздрість до тих, хто любить? Заздрити гірше, ніж ворогувати. Той, хто ворогує, коли забувається причина, через яку сталася сварка, припиняє і ворожнечу. Заздрісний же ніколи не стане другом. Притому перший веде відкрито боротьбу, а останній – приховано. Перший часто може вказати на достатню причину ворожнечі, а другий не може вказати ні на що інше, крім свого божевілля і сатанинської схильності. І як той, хто ображає, не іншим заподіює образу, а самому собі, так само і той, хто чинить підступи ближньому, губить себе самого. І подібно до того як, ображаючи ближніх, ми ображаємо самих себе, так і навпаки, роблячи їм добро, ми робимо добро самим собі.

Той, хто чує про себе погані слова, але несправедливі, не тільки не зазнає від того образи, але має і найбільшу нагороду. Не той, хто терпить, а той, хто чинить зло, вартий покарання, якщо тільки перший сам не дав достатніх приводів до осуду. І як неможливо людині добродійній чути про себе від усіх лише хороші відгуки, так само неможливо й чути від усіх погані, якщо людина сама не дасть численних приводів у багатьох обставинах. Звинувачення ж, які виносяться привселюдно, часто роблять людей нахабними і безсоромними.

Багато грішників, поки бачать, що їм можна приховати себе, легко наважуються виправитися. А коли втраять добру думку про себе в суспільстві, впадають у відчай і вдаються до безсоромності. Ти зазнав образу від нього? Тож навіщо ти ще й сам себе ображаєш? Той, хто мстить за образ, спрямовує ніж проти самого себе. Тому якщо ти хочеш і себе облагодіяти, і кривднику помститися, то говори про нього добре. Якщо ж будеш говорити погане, тобі не повірять,

як людині, підозрюваній у ворожнечі. Адже ворожнеча, стикаючись із думками слухачів, не дозволяє відкладатися в їхніх вухах тому, що говориться. Отже, не говори про інших погано, щоб не зганьбити себе, не сплітай твань із брудом і сміттям, а сплітай вінки з троянд, фіалок та інших квітів. Не винось гною з вуст, подібно до жуків, – такі ті, хто говорять зле про інших. Вони самі перші відчують наслідки свого смороду.

Справді, лихослівної людини всі цураються, наче вона тхне гниллю, як якась гадина або жук, який ласує гноєм. Натомість людину, яка має добрі уста, всі приймають, як рідного брата.

Яку образу заподіяв Авелю Каїн? Хіба не спровадив він його, проти власної волі, тільки скоріше в Царство Небесне, а собі заподіяв незліченні лиха? Якої шкоди завдав Ісав Якову? Хіба не володів останній багатством і не користувався незліченими благами, а той і батьківського дому позбувся, і блукав після злого свого наміру в чужій країні? Що поганого зробили Йосипу брати, незважаючи на те що дійшли до крові? Хіба не вони терпіли голод і перебували в крайній небезпеці, тим часом як той став правителем Єгипту? Чим більше ти заздриш, тим більше блага доставляєш тому, кому заздриш.

Бог усе бачить. А коли бачить, що ображають людину, яка сама нікому не спричиняє образи, то ще більш звеличує цю людину і робить славною і таким чином карає тебе. Якщо Він не дозволяє залишатися безкарними тим, хто плюндрує ворогів, то набагато більше тим, хто заздрить людям, які не заподіяли їм ніякої образи. Якщо той, хто любить люблячого його, не має ніякої переваги перед митниками, то якої поблажливості заслуговує той, хто ненавидить людину, котра не зробила йому ніякого зла?

Отже, заради чого ти вболіваєш, людино, про блага ближнього? Якщо потрібно журитися, то слід було б сумувати про нещастя, яких ми самі зазнаємо, а не про те, що бачимо, як інші користуються доброю славою. Чи ти не знаєш, що цей гріх позбавлений всякого вибачення? І справедливо. Справді, розпусник може вказати на хіть, злодій – на бідність, убивця – на гнів. Будь-хто може уявити ті чи інші приводи, хоча порожні і безпідставні.

А ти, скажи мені, яку назвеш причину? Ніякої, крім хіба тільки надмірного нечестя.

Якщо нам наказано любити ворогів, то яке ми понесемо покарання, коли ненавидимо люблячих? Якщо той, хто любить люблячих, опиниться в положенні анітрохи не кращому за язичників, то яке прощення отримає той, хто завдає образи людині, яка анітрохи його не образила? Демон заздрить, але людям, а не демонам. Ти ж, будучи людиною, заздриш людям. І яке отримаєш прощення?

Давид, розпалившись у своїй душі, побіг на чужинців, показавши при цьому дбайливість про царя. Ще до бою і перемоги Давид підбадьорював його, лежачого ниць, кажучи: «Хай не лякається нічиє серце через нього. Раб твій піде, і буде битися з отим філістимлянином» (1 Сам. 17:32).

Чи неважливо це, скажи мені, що він, не маючи до того ніякої необхідності, ризикує життям і кидається в середину ворогів заради допомоги тим, від кого не отримав ще жодного благодіяння? Чи не слід було назвати його після цього паном і проголосити рятівником всієї держави, людиною, яка за допомогою благодаті Божої зберегла життя усім? Яке інше благодіяння було б більше від цього? Справді, цим Давид надав цареві благодіяння не стосовно майна, не стосовно слави або могутності, а стосовно самого його життя. Він вивів його з самих воріт смерті. Завдяки йому цар залишився живий і користувався владою. Чим же він після цього

ЧИМ БІЛЬШЕ ТИ ЗАЗДРИШ, ТИМ БІЛЬШІ БЛАГА ДОСТАВЛЯЄШ ТОМУ, КОМУ ЗАЗДРИШ.

го відплатив Давиду? Якщо хто візьме до уваги значущість заслуг, то, якби навіть Саул зняв вінець зі своєї голови і поклав на Давида, він ще не віддав би йому нагороди гідно, а залишився б у великому ще боргу.

Справді, Давид дарував йому і життя, і царство, а той поступився б йому тільки одним царством. Подивимося, проте, які ж його нагороди. Після того як він зняв голову з чужинця і повертався зі здобиччю, вийшли, говориться, жінки з танцями і співом, вигукуючи: «Саул повбивав свої тисячі, а Давид – десятки тисяч свої!» (1 Сам. 18:7).

І розгнівався Саул, і з того дня став підозріло дивитися на Давида. Заради чого, скажи мені? Адже якщо сказати щось дивне, то ці жінки такими вигуками робили приємне скоріше Саулові, ніж Давиду, і тому слід було б бути задоволеним, що йому дали все ж таки тисячі. Що ж він обурюється на те, що останньому дали десятки тисяч? Якби він що-небудь зробив для битви, якби вніс хоч невеличку частку своєї участі,

то справедливо можна було б говорити, що «Саул переміг тисячі, а Давид – десятки тисяч». Якщо ж сам він сидів у страху і трепеті вдома, щодня очікуючи смерті, а Давид зробив усе, то чи не безумством було з боку того, хто нічого не зробив для відвернення небезпеки, сердитися, що він не отримав великого шанування?

Якщо вже слід було обурюватися, то Давиду, що здійснивши подвиг, він розділив похвали з іншим. Але така заздрість: вона не може байдуже бачити успіх інших, а благополуччя ближнього вважає власним нещастям і зводиться через блага ближнього.

Щось подібне сталося і з царем Герару: бачачи, як кожного дня множилися багатства Ісака, він почав боятися і змусив праведника переселитися. Слід, однак, вислухати самі слова Священного Писання, щоб нам бачити, яке благовоління надає Бог Своїм слугам. «І посіяв Ісак у землі тій, і зібрав того року стократно, і Господь

поблагословив був його» (Бут. 26:12). Бачиш щедроти Владики? Бачиш зростаючі благодіяння? Але подивимося і на заздрість царя, яка виникла через багатства праведника. «Іди ти від нас, бо зробився ти значно сильніший за нас!» (в. 16). І дійсно, він був сильніший від них, маючи в усьому небесну допомогу і перебуваючи під охороною правиці Божої.

Отже, куди ти женеш праведника? Хіба ти не знаєш, що куди б йому не трапилося піти, йому необхідно бути в тому, що належить Владиці? Хоча б ти змусив його піти навіть у пустелю, він має такого могутнього Владику, який у силах і там зробити його славетним. Він саме через противне часто влаштує противне (протилежне).

Йому належать слава, влада, честь і поклоніння, з Отцем і Святим Духом, на віки віків. Амінь.

Іоанн ЗОЛОТОУСТ

СУД

КОЛИ Я... ЛЮБОВІ
НЕ МАЮ, — ТО СТАВ Я ЯК
МІДЬ ТА ДЗВІНКА АБО
БУБОН ГУДЯЧИЙ! 1 Кор. 13:1

ЛЮБОВІ

Приїде час, коли відкриється суд любові, на якому ніхто не запитає мене про мою віру, про мою правдивість, про мою побожність: чи вірив я у Святу Трійцю і притому догматично правильно? Чи ходив до церкви, до того ж до церкви правильного віросповідання? Віра народжує любов, вона діє любов'ю. І тоді спитають про плоди віри, спитають про любов.

Вже не потрібно буде вірити, бо настане бачення. Але любити потрібно буде, тому що все життя буде спілкуванням в Богові, а Бог є любов. І недостатньо буде пред'явити діла любові, потрібно буде мати саму здатність любити.

Спитають і про справи, та лише як показник бажання і готовності любити. Спитають про найменші прояви, наприклад, чи відвідав хворого, тому що на це є можливість у будь-кого, було б тільки бажання. Це мінімальна здатність спілкування, співчуття, готовність жити життям іншого, хоча б турботою, участю, листом, думкою, жалем, молитовним спогадом. А щоб ясніше розрізнити добрі справи від здатності любити, згадаємо розповідь Ф. М. Достоєвського «Про цибулинку».

«Жила собі одна баба, лиха та люта, і померла. І не залишилося після неї жодної чесноти. І кинули її у вогняне озеро. Ангел же хранитель її стоїть та й думає:

"Яку б мені таку її чесноту пригадати, щоб Богові сказати?" Згадав і Богу каже: "Вона в городі цибульку висмикнула і жебрачці подала". Відповідає йому Бог: "Візьми ж ти цю саму цибулину, простягни їй в озеро, нехай вхопиться і тягнеться. І коли витягнеш її з озера, то нехай у рай іде, а обірветься цибулька, то там і залишатися бабі, де тепер". Побіг ангел до баби, простягнув їй цибулину. "На, — каже, — ухопись і тягнись". І почав він її обережно тягнути, і вже було витягнув, та інші грішники в озері як побачили, що її тягнуть геть, стали всі за неї хапатися, щоб і їх разом із нею витягли. А баба ж була лиха, і почала вона їх ногами брикати: "Мене тягнуть, а не вас, моя цибулина, а не ваша". Тільки-но вона це вимовила, цибулина й обірвалася. І впала баба в озеро і горить донині. Ангел же заплакав і відійшов» (Ф. М. Достоєвський «Брати Карамазови»).

З Біблії ми знаємо, що людина спасається не однією теоретичною вірою і не одними зовнішніми справами, бо і «віра без діл мертва», і діла без віри мертві. А спасається вона живою вірою. Спасе людину «віра, що чинна любов'ю». Без любові нам нічого буде робити в Царстві любові, там, де замовнуть усі мови і буде зрозуміло лише мова серця, яке вмє спілкуватися, жити не у собі, жити життям інших, тобто любити.

А щоб мати цю здатність, нам, егоїстам за природою, потрібно стати «новим творінням», ми маємо «народитися згори» від Бога, Який є любов.

Володимир МАРЦІНКОВСЬКИЙ

Ми всі запрошені до співучасті у Божому плані. Ми будемо храм, місто, Царство. При цьому важливо не тільки, що ми робимо, але й як ми робимо. Апостол Павло радить кожному пильнувати за собою: «Нехай кожен пильнує, як він буде» (1 Кор. 3:10).

Якість нашої роботи, наше ставлення до обов'язків, наша ревність щодо справ Господніх, наша турбота про співпрацівників — усе це помічається і оцінюється.

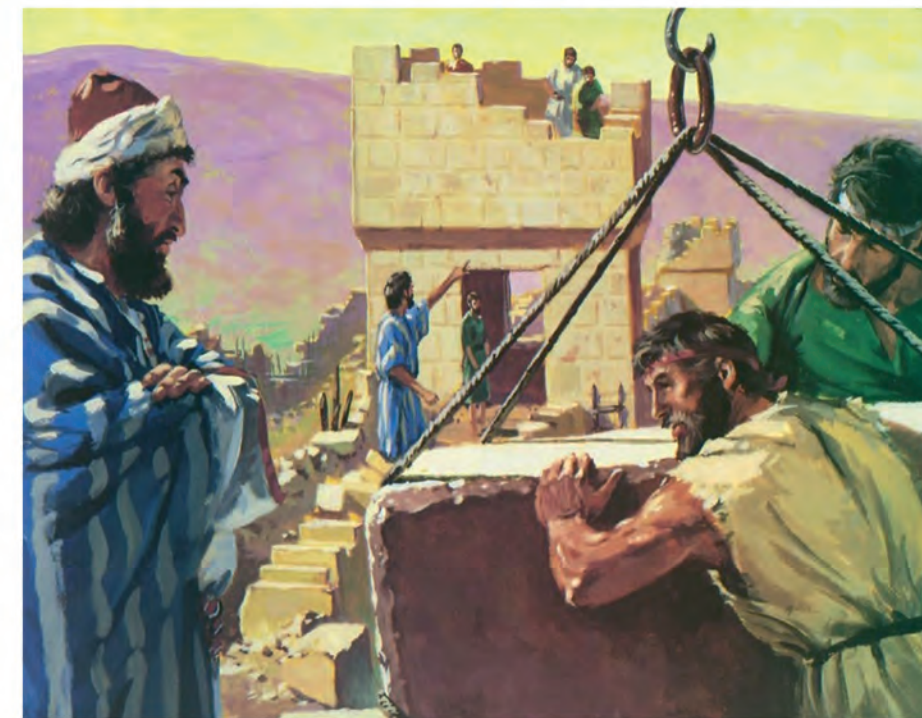
Бог усе бачить і відплачує по заслугам. Ми бачимо менше. Найчастіше ми бачимо фотографії, а на них — важливих начальників або досвідчених акторів, що зображують бурхливу діяльність.

Але в Божій пам'ятній книзі відзначені всі деталі. Деякі з них відзначені і в біблійній історії. У Книзі Неємії ми читаємо про те, як священики починають відновлювати Єрусалим. Чому священики? Тому що без віри і без надії на Бога ніхто б не почав цю невідому працю.

Священики показують гідний приклад. «І встав Еліяшів, первосвященик, та брати його священики, і збудували Овечу браму. Вони освятили її, і повставляли її двері, й аж до башти Меа освятили її, аж до башти Хананїла» (Неем. 3:1).

За їхнім прикладом багато людей ревно взялися за роботу. «За ним ревно направляв Барух, Заббаїв син, міру другу, від наріжника аж до входу до дому первосвященика Еліяшіва» (Неем. 3:20).

Пильнуй, як будуєш

Цей Барух увійшов в історію як ревний. А ось деякі «шляхетні» згальбували себе. «А поруч них направляли текоюни, але їхні вельможі не схилили своєї шиї в службу свого Господа» (Неем. 3:5).

Вони й гадки не мали, що їхню поведінку буде помічено, описано і це залишиться нащадкам як поганий приклад. Вони думали, що вони найрозумніші, що вони бережуть себе для більш важливих справ. А працювати «для свого Господа» не вважали за важливу справу.

Але вийшло так, що втратили вони свої імена. Тут немає їхніх імен, вони не гідні бути згаданими серед тих текоюн, які працювали.

Відмовившись послужити своєму Господу, знатні та розумні втратили свій шанс увійти в історію, нову історію, історію нового Єрусалима.

Хочеться бути Барухом, який «ревно направляв». Хочеться бути священиком Еліяшівом, який трудився разом із братами. Боюся залишитися осторонь від цієї прекрасної історії, випасти з неї.

Перед Богом погано бути «шляхетним», який «не схилив шиї». Набагато краще бути ревним будівельником або хоча б підсобником.

В історії залишається не той, хто робить собі ім'я (Бут. 11:4), а той, хто будує для Бога, хто будує святе місто і храм разом із братами, хто будує Боже Царство.

Михайло ЧЕРЕНКОВ

*Бо спасені ви благодаттю через віру,
а це не від вас, то – дар Божий...*

Еф. 2:8

Незгасимий спогад

Сталося це взимку. Займав я тоді посаду церемоній-майстера при дворі імператора Олександра II. Я був молодий, розпещений світом і в той самий час був зразковим державним чиновником.

Одного вечора, захоплений музикою, яка завжди була моєю особливою пристрастю, оскільки я співав із захопленням у великосвітських салонах, я, на свій жах, зауважив, що час пролетів дуже швидко і я ледве встигаю зайти додому, надягти мундир і поспішити до палацу на чергування.

Аби виграти час, я вирішив піти через канал по льоду, щоб не робити обхід через Аничків міст, і, таким чином, скоріше потрапити додому. Було холодно. Дув пронизливий вітер, утворюючи снігові вихори. Я пройшов, напевно, не більше трьох метрів від берега, як опинився у воді. На цьому місці лід був знятий, щоб дати прачкам можливість прати білизну. Але отвір так замело снігом, що його неможливо було помітити. Крики мої не зупиняли перехожих. Вони не звертали уваги на мене, надаючи мені можливість рятуватися самотужки. Я дедалі більше й більше занурювався у воду. Один з перехожих, помітивши мій високий формений капелюх і бачачи, що я в розпачі кидаюся з боку в бік, промовив доволі голосно, так, щоб я чув:

«Це п'яниця! Нехай він скоріше зникне і загине!»

Жінка, яка проходила мимо, теж мене бачила, але замість того щоб покликати кого-небудь на допомогу, вона дико скрикнула і зникла. Моє становище ставало дедалі більш відчайдушним і страшним. Нарешті візник, стривожений моєю невідвратною загибеллю, підійшов до місця, де я занурювався у воду, і крикнув: «Хапай хутчіш мотузку, яку я тобі кину». Яким полегшенням була для мене поява цієї доброї людини, яка хотіла мене врятувати! Я вчепився за його слова і, коли він мені кинув мотузку, що служила за віжки для його коня, вхопився за неї, не питаючи в себе, чи може вона обірватися. Я вірив, що вона — знаряддя мого спасіння.

«Тримай міцно!» — крикнув жалісливий чоловік. Я ще міцніше вхопився за мотузку, як за єдину можливість порятунку, і таким чином вибрався зі страшного становища, в якому опинився,

димим у моїй пам'яті. Люди часто вживають слово «майже», але якби я був «майже» врятований, то мій труп знайшли б під льодом. Можна бути або «абсолютно» врятованим, або ж не врятованим зовсім. У той час душа моя ще не була врятована, я ще не був навернений, ще не був чадом Божим, але через деякий час я вхопився за Христа, як за мотузку спасіння, і перейшов від смерті до життя. Ісус став моїм особистим Спасителем, і я можу свідчити про це з тих пір, як спасений. Яка велика різниця між поняттями: визнавати Ісуса Христа Спасителем Всесвіту або особистим Спасителем! Для особистого спасіння нам потрібен особистий Спаситель. Не релігія, не церква нас спасає, а тільки Христос, Який підніс наші гріхи на хрест, Який викупив нас від проклять гріха. «Бо під небом немає іншого Ймення, даного людям, що ним би спасти-ся ми мали» (Дії, 4:12).

Ісус Христос і Сам говорить тому, хто приходить до Нього як грішник, що гине: «Того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть» (Ів. 6:37).

Я можу свідчити про те, що немає більшого щастя, ніж бути чадом Божим, власністю Христа.

Він викупив мене раз і назавжди. Він страждав через мене на хресті і на хресті придбав для мене життя вічне. Слава імені Його!

*Я врятований, Господь надав мені милість,
Христос віддав Себе за мене
І, зайнявши на хресті моє місце,
Мене назавжди прости.*
Ось чому я співаю!

М. М. КОРФ

«Евангельская вера», № 13, жовтень 1932 р.
Переклад з французької

і врятувався від вірної смерті. Все моє зусилля полягало в тому, щоб міцно триматися. Опинившись на березі, я міг сказати і свідчити з повною упевненістю, що був врятований. І врятований не наполовину, а цілковито. Той, хто мене врятував від фізичної смерті, був простим візником. Чи потрібно говорити про те, якою великою була моя вдячність цій людині і з якою радістю я йому це довів?!

Ви зрозумієте, читачу, чому цей випадок залишився незгла-

Преподобний Макарій нагадував: «Іноді нам здається, ніби ми перемогли якусь пристрасть, але при відповідному випадку з'ясується, що вона повернулася в колишньому вигляді». Старець радив не бентежитися цим, а бути до такого обороту готовим і, пізнаючи свою неміч, змирися:

«Про твою пристрасть [заздрість] ти думала, що вже вільна від неї, але потім з'ясувалося, за слушного випадку, що ні. З того не можна дивуватися, а готовій бути потрібно до опору пристрасті і, пізнаючи свою неміч, смиряти себе. Коли смиренність і любов запанують, то і пристрасті зникнуть».

Мова Біблії має бути «смачною»

Велика Росія. Між Москвою та Якутією різниця в часі становить шість годин, не більше не менше. Наведена нижче розмова з якутською перекладачкою Біблії Саргиланою відбувалася через тиждень після початку перекладацької консультації в Москві. Було дивно почути, що вона так і продовжує прокидатися щоранку о четвертій годині (в десять за якутським часом), тоді як укладається спати за місцевим часом, у кінці трудового дня і неминучих господарських клопотів. Ось так і спала Саргилана по п'ять годин на добу, щоб, повернувшись додому, відразу приступити до роботи і не витратити час на адаптацію при зміні часових поясів. Умовити її відпочити не було можливим — занадто вона вболіває за справу, за перекладацький проект, якому й присвятила все своє життя.

Звичайно, найяскравіша відмінність між Центральним регіоном і Республікою Саха не в часі, а саме в кліматі. Якщо запитати першого зустрічного в Москві, що він знає про Якутію, у відповідь, звичайно ж, почувеш, що там дуже холодно.

Але мало хто знає, що літо в Якутії буває по-справжньому спе-

котним, хоча й коротким. Майже щороку настає час, коли температура піднімається до +38, тоді тайга горить вогнем. Лісові пожежі — справжнє лихо цих місць. А в зимовий період морози такі, що люди страждають від обморожень, які часто призводять до ампутації кінцівок.

Кілька років тому біда прийшла і в сім'ю Саргилани. Її племінник, у той час маленький хлопчик, ледь не втратив пальця на правій руці. Незважаючи на багато труднощів, хлопчика з обмороженою рукою доставили в районну лікарню, що знаходиться далеко від дому. Лікарі не давали сприятливого прогнозу, але погодилися почекати кілька днів із ампутацією. Стільки людей молилося за хлопчика в ті дні!

І сталося диво: лікарям вдалося зберегти йому пальчик. «Якби його ампутували, йому б це все життя зіпсувало, — пояснює Саргилана, — адже найчастіше відмороження трапляються у п'яних, і всі б думали, що він алкоголік!»

Саргилана не любить розповідати про себе, та коли розмова заходить про її рідну мову, говорить із особливим інтересом і щедро ділиться секретами професійної майстерності. Виявляється, щоб перекладати книги Біблії, їй потрібно їхати з міста.

«Річ у тім, — пояснює Саргилана, — що в місті люди говорять в основному російською, а якщо й висловлюються по-якутськи, то використовують спрощену мову. А в селі Вілюйського улусу — найбільш чиста, незаймана, найбагатша якутська мова, яка й лежить в основі літературної. А яка там тиша! У місті якутська мова стає кострубатою, вона наче застигає в своєму розвитку, а в село приїжджаєш — немов у живу воду пірнаєш, і наповнюється мова фарбами життя. Починаєш говорити нею вільно, як прості люди. У пошуках потрібного терміну часто дово-

диться консультуватися з людьми найрізноманітніших професій: мисливцями, ковалями, ювелірами.

Одного разу, під час апробації книги Пісня пісень Соломона, зі мною сталася кумедна історія, — розповідає Саргилана. — У тексті згадуються слова: "газель" і "молодий олень". Я знайшла відповідне слово в якутській мові для слова "оленятко", яке буквально означає "дитинча газелі", але не була впевнена, що слово загальновідоме. Довелося питати в різних людей. Заразом вирішила запитати й у свого брата. Він відповів: "А чому ні? Всі саме так і говорять!" Я дуже здивувалася: "Невже всі говорять?" — "Ну звичайно! Всі люди так і кажуть: дитинча газелі!" Я перепитала: "Але в нас же немає ні газелей, ні дитинчат газелі. З якого дива люди говорять про них?" — "Ну, в нас тут, у селі, немає поки газелей, а у Вілюйську їх уже бачили, і я сам бачив дитинчат газелі вже разів зо три. Віднедавна вони там з'явилися".

Мені дуже дивно було його слухати, бо я не могла уявити собі, звідки в холодній Якутії, навіть за умов потепління клімату, можуть з'явитися південні газелі. Мені здалося,

що брат хоче пожартувати наді мною. Я запитала: "Ну і як це дитинча газелі виглядає?" А він відповідає: "Він трохи менше від газелі буде, але на великих колесах". Тут тільки до мене дійшло, що він говорить про машину "ГАЗель". Ось як важлива часом апробація!

Я не відразу роблю письмовий переклад на папері, спершу промовляю текст усно, — продовжує Саргилана. — Хочеться, щоб від самого початку мова перекладу була гнучкою. А іноді, коли перекладаєш слово в слово, вона буває такою правильною, але... це не якутська мова. Вона нежива. Коли звучать ідіоми і мова не незграбна, а м'яка, "смачна", тоді вона — жива!

Якути — народ музичний, і тому алітерація і співзвуччя дуже для нас важливі. Іноді, коли я сама собі читаю текст і "затиноюся", це знак того, що переклад мій негладкий, шорсткий. Часто буває, що хтось заходить у гості (ми ж у селі всі один одного знаємо!), я негайно починаю гостям читати перекладений текст. Люди старшого покоління відразу вловлюють, коли щось не так, і підказують, як можна поліпшити текст.

Одного разу до нас зайшов мій колишній однокласник, кращий механік у селі. Життя в нього не склалося: згорів будинок, і він живе у друзів, допомагаючи їм по господарству. Проста людина. Якщо хто образить — зла ні на кого не тримає. Але як він говорить! Так добре володіє якутською мовою, що письменникам би за ним ходити й записувати!

І я все просила його: "Говори ще! Говори ще!" Настільки його мова гарна і "смачна". У місті так говорити не вміють: там говорять правильно, але сухо. У перекладних текстах теж завжди буває якийсь "чужий наліт". А я уявляю собі читачем Біблії не тільки церковного християнина, але й пересічного якута, який добре знає свою мову».

Звичайно, тут у мене одразу ж виникло зустрічне запитання: чи стануть ці пересічні люди: механіки,

ковалі, мисливці, — яких Саргилана розглядає як потенційних читачів Біблії, взагалі читати книги? Хоча б у тому ж Вілюйському улусі? Виявилось, що так, прості сільські люди в Якутії люблять читати.

«Чоловік, про якого я щойно розповіла, — продовжує Саргилана, — один з тих, хто любить книги.

І в цілому в нас у селі люди читають. Старше покоління — всі читають, а ось діти вже більше тягнуться до комп'ютерів. На жаль, це стосується і моїх племінників. Я не бачила, щоб вони сиділи за книгою, хоча вчать вони добре».

Я поцікавилася, чи не пробувала Саргилана запропонувати племінникам почитати її власні біблійні переклади. Чесно зізнаюся, почути позитивну відповідь не очікувала, оскільки розуміла, що коли вже діти закинули звичайну дитячу літературу, захоплюючи, пригодницьку, то надії на те, що вони візьмуться за Біблію, мало. І була посоромлена в своєму припущенні, а обличчя Саргилани по-світлішало від раптового спогаду.

«Але ж так! — посміхнулася вона. — Мій племінник, той самий, який руку відморозив і дивом був врятований (йому зараз 14), любить читати Біблію для дітей.

Стався такий випадок. Його тато працює охоронцем. Одного разу в них на роботі помер чоловік. За нашим звичаєм, після похорону потрібно провести ніч там, де людина померла. І ось мій брат пішов у те місце і взяв із собою свого сина, мого племінника. Потрібно було всю ніч не спати при ввімкненому світлі, а братові здоров'я не дозволяє вночі не спати. Тому він і взяв на нічне чатування сина.

А хлопчик прихопив із собою Дитячу Біблію. І цілу ніч її читав. Зазвичай його з іншими книгами в руках не побачиш, а Дитячу Біблію, за словами брата, усюди бере з собою. Мені було дуже радісно це чути!»

Тетяна ПРОХОРОВА

Лист із новинами Інституту перекладу Біблії, м. Москва.

ЛЕГЕНДАРНИЙ ВЕЛОГОНЩИК УРЯТУВАВ 800 ЄВРЕЇВ

До кінця війни Джино Барталі врятував таким чином від вірної смерті 800 євреїв. Крім цього, велогонщик розвідував потенційно можливі шляхи для втечі. Він не завжди корився наказу зупинитися, тому в нього неодноразово стріляли.

У той самий час Барталі ховав у своєму підвалі єврейську сім'ю, а одного разу навіть перевіз у причепі кількох біженців через кордон у Швейцарських Альпах. На велосипеді. Пояснення: «З метою тренування» — додаткова вага мала поліпшити його результати в горах.

Про те, що він робив, Джино розповів лише своєму синові Андреа Барталі, в якого взяв обіцянку мовчати про це до смерті батька. Джино помер 2000 року у віці 85 років. Він просив, щоб його не вважали героєм. «Справжні герої — інші, — запевняв Барталі. — Ті, хто страждав за своїх коханих у серці, духом і в думках. Я всього лише велогонщик». Однак такий, який назавжди залишиться в пам'яті. Незадовго до початку велогонки «Джиро д'Італія» 22 квітня 2018 року Джино Барталі був удостоєний звання почесного громадянина Ізраїлю.

Із Livenet

Переклад з німецької Олеси ГАНДЗІЙ

Уперше за свою 101-річну історію велогонка «Джиро д'Італія» стартувала 4 травня 2018 року за межами Європи — в Єрусалимі. Вона була присвячена легендарному велогонщику Джино Барталі. Маршрут проходив повз меморіал Голокосту «Яд ва-Шем». У 2013 році Джино Барталі був посмертно визнаний Праведником миру.

Після вторгнення німецьких військ в Італію почалася масова депортація євреїв із країни. Барталі таємно провозив документи і фотографії на паспорти, долаючи сотні кілометрів між Ассізі, Флоренцією, Генуєю і Римом. Він регулярно долав шлях у 180 кілометрів між Ассізі і Римом. Завдяки друкувальним верстатам євреї в момент ставали християнами. Купуючи нову «особистість», вони отримували і шанс не бути виявленими. Оскільки велогонщик повинен був тренуватися щодня, доглядачі на численних контрольних постах ні в чому його не підозрювали.

Джино Барталі неодноразово зупиняли для перевірки, намагалися при цьому зняти сидіння і кермо, — а в них були заховані документи. Однак Барталі вдавалося переконати доглядачів, що гоночний велосипед ідеально відкалібрований і в жодному разі не можна нічого змінювати. Двічі переможцю «Джиро д'Італія» охоче вірили. Кожен знав Джино.

ПОЖИВА ДЛЯ ДУШІ

Дякую за журнали «Віра і життя» та «Стежинка»! Вони – пожива для душі, що дає натхнення, нашттовує на роздуми.

Дуже сподобався зміст і оформлення журналу «Віра і життя» № 3 за 2018 рік, присвяченого темі життя по вірі.

Вальдемар Цорн немов «гвіздки забиває», описуючи своє життя і викладаючи думки на будь-яку тему. Про складне і просте він, як і його соратник Василь Давидюк, пише зрозуміло, конкретно, глибоко.

Інтерв'ю з Ельвірою Цорн я чекала всі ці роки (журнал читала з 1992 року). Маючи шістьох дітей і 15 онуків, поєднувати це з вихованням сьомої «дитини» – «Стежинки», мати бажання духовно зростати і, захоплюючись Богом, інших надихати, про батьків не забувати, любити всіх взагалі навколо, а ще бути істинною помічницею чоловікові – це свідчення про силу Святого Духа в ній, про її посвячення Господу, про вміння бути організованою так, щоб досягнути неосяжне, та ще й заміну собі підготувати.

Дякую Маргариті Коломийцевій за її вдалі вірші на тему номера: «Щасливі живуть не напоказ» і «Незручні люди», а також за розповідь про її бабусю, яка жила по вірі. Вона – гідний приклад для наслідування друзинам служителів, християнкам, які постійно нарікають.

Вона приклад того, що можна радіти життю, живучи скромно. Таких дружин, що мають бачення від Бога, сьогодні рідко зустрінеш.

Микола Водневський, якому присвячена стаття в цьому номері, був людиною, «що співала в ніч», відкритою Богу і людям. Я мала честь зустрітися з ним, прочитала всі його книги. Його неможливо забути, як і Віру Кушнір.

Гарна проповідь Тео Леманна «Ти маєш слова життя вічного». Я вдячна Богові за те, що маю слово вічного життя – Біблію. Я вірю в її Автора. Читати Біблію приємно. «Прощаються тобі гріхи твої» – це щастя! Значить, Той, Хто прощає, розуміє людину.

Автору духовної статті «Влада наступати» Михайлу Чернявському важко доведеться... Небезпечна справа.

Матеріали Надії Орлової – це завжди історії з життя!

Тетяна Мороз розмірковує на актуальну тему: «Як за скрутних умов здобути перемогу». Але всі ми переціплюємося і збиваємось зі шляху.

Мені йде 82-й рік. Я вдова, живу одна.

Не забувайте, будь ласка, надсилати мені журнал!

Гульшат КУРТГЕЛЬДИЄВА

ДУМКИ НЕ ПОВИННІ РОЗДІЛЯТИ НАС

Прочитавши лист Лідії Лоргової «Пильнуйте й молитесь» в журналі «Віра і життя», вирішила відправити уривок зі статті на тему спасіння, що хвилює християн. Різні думки не повинні розділяти нас, а, навпаки, змушувати заглиблюватися в Слово Боже і просити в Бога одкровення. Без допомоги і сприяння Святого Духа ніхто не зможе знайти більш глибоку істину. Вкрай небезпечно сприймати біблійні істини людською мудрістю.

Не слід розраховувати, що всі християни зйдуться в своєму розумінні всіх питань у Біблії. Без милості Господа ми не можемо бути єдині. Впродовж усіх століть християнам не вистачало єдності.

Усі ми повинні ясно розуміти чотири слова: спасіння і загибель, нагорода і покарання. Нагорода – це не спасіння, це щось на додаток до нього. Спасіння здійснюється за допомогою благодаті через віру, а нагорода дається відповідно до життя і роботи після нашого спасіння. Як

нагорода відрізняється від спасіння, так само й покарання відрізняється від загибелі. Загибель призначена для неспасених, а покарання – для віруючих. Тому покарання і загибель – це абсолютно різні речі. Ми спасенні назавжди і ніколи не можемо загинути. Невіруючі вибирають одне з двох: спасіння чи загибель. Ми, спасенні, теж повинні враховувати дві можливості: отримати нагороду або підпасти під покарання.

Ми завжди повинні відрізнити покарання від загибелі, так само як ми відрізняємо нагороду від спасіння. Вічне спасіння здійснюється за допомогою благодаті, а нагорода Царства дається завдяки праведності. У Другому посланні до Тимофія (4:8) апостол Павло пише, що його чекає не вінець благодаті, а вінець праведності, символ нагороди. Нагороду Царства буде дано за справи. В Євангелії від Матвія (16:27) Господь Ісус сказав, що при Своему пришестві Він нагородить нас згідно з нашими справами.

В Одкровенні (22:12) сказано: «Ото, незабаром приходжу, і зо Мною заплата Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його». Вічне спасіння ніяким чином не пов'язане з нашими справами, але нагорода Царства дається виключно за наші діла, які ми здійснюємо під впливом життя Христового в нас. У Першому посланні до коринтян (3:8) написано, що ми отримуємо нагороду згідно з нашою працею. Питання про цю нагороду вирішиться біля судного престолу Христа.

«Бо мусимо всі ми з'явитися перед судовим престолом Христовим, щоб кожен прийняв згідно з тим, що в тілі робив він, чи добре, чи лихе» (2 Кор. 5:10).

Ніна БЕРДЮГІНА

ВИ РАДУЄТЕ НАШУ СІМ'Ю

Дякую за те, що ви протягом багатьох років радуєте нашу сім'ю своїми журналами. Вони для нас – велика втіха.

Спасибі за те, що надсилає журналы безкоштовно нужденним і небагатим людям. Сама я безробітна, а пенсії у моєї матері і брата-інваліда мінімальні.

Нехай Господь Ісус заповнить усі потреби, бо Він багатий і всіх збагачує. І я вірю, що Він нікого не залишить без Своєї милості.

Людмила ПАРФЬОНОВА

ПОМОЛІТЬСЯ!

Шановні читачі, дорогі друзі!

Звертаємося до вас із особливою молитовною потребою.

Упродовж тривалого часу ми перебуваємо в стані «з'ясування стосунків» із багатьма відділеннями Укрпошти.

Причина: наші журнали масово не доходять до читачів. Наведемо лише один приклад.

До нас у редакцію зателефонувала читачка нашого журналу. Дуже засмучена. Каже, що вже рік не отримує журналів. Вирішила сходити на пошту і з'ясувати, що відбувається.

Після довгих сперечань їй віддали конверт із заклеєною адресою. Відірвавши наклейку, вона побачила під нею адресу іншого нашого читача з її ж міста.

У розмові, між іншим, вона сказала: «Добре, хоч ваші журнали можна купити на пошті. То я іноді купую». **Але ми не продаємо наші журнали! І нікому не доручали це робити!** Нікому і ніколи! Виходить, працівники пошти крадуть журнали у наших читачів і продають їх, не відчуваючи ні сорому, ні страху Божого!

Будь ласка, помоліться про розв'язання цієї ситуації.

Ми потребуємо мудрості і твердості. Нам також необхідна інформація про подібні неподобства, оскільки ми можемо втручатись у ситуацію лише в тих місцях, звідки надходять скарги. (Адже ми не знаємо, хто отримує журнали, а хто ні.)

Помоліться, щоб Господь, чиє Євангеліє ми нашими журналами поширюємо, не обминув даний стан речей Своєю увагою, а виправив його заради Своєї слави.

РЕДКОЛЕГІЯ

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ, РОЗМІЩЕНІ НА СТОРІНЦІ 15

1. Яків любив Йосипа над усіх синів (Бут. 37:2-4).
2. Йосипа і Даниїла. 3. Сімдесят (Суд. 8:30).
4. Івцан (Суд. 12:8-9). 5. До коліна Веніамінового (1 Сам. 9:1-2). 6. Єгояда (2 Хр. 24:15-16). 7. У Книзі притч (Пр. 14:30).
8. Про Аполлоса (Дії, 18:24). 9. «Блаженніше давати, ніж брати» (Дії, 20:35).
10. До церкви у Солуні (1 Сол. 5:21).

ВІРА І ЖИТТЯ

Засновник
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»

Видається на добровільні пожертвування читачів.
Виходить шість разів на рік. Тираж 15 500 прим.

Головний редактор Василь Давидюк
Редакційна колегія:
Павло Давидюк
Анна Назаренко
Валентина Новомірова
Вальдемар Цорн

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23369-13209ПР від 24.05.2018.
Підписний індекс 49283

Адреса редакції в Україні:
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»,
вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02090;
тел.: 044-296-86-39; 296-87-69;
e-mail: viz@sns.org.ua; адреса сайту: www.sns.org.ua

Адреса редакції в Німеччині:
LICHT IM OSTEN, Postfach 1340,
70809 Korntal, GERMANY
Телефон: 0711-83-99-08-23; факс: 0711-83-99-08-4;
E-Mail: wzorn@lio.org

Адреса представництва у США:
USA, Light in the East, P.O. Box 214582,
Sacramento, CA 95821
Tel.: 916-348 33 88; E-Mail: liteusa@lio.org

Оформити підписку на журнал, надіслати листи і матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.

Пожертвування можна надіслати на адресу:
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»,
р/р 26003053002252 в КГРУ ПАТ КБ «Приватбанк»
м. Києва, МФО: 321842.
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

Для поштового переказу: індекс 01924
(у рядку «Для письмового повідомлення» на бланку поштового переказу зазначити: «Пожертвування на журнал «Віра і життя»»).

Пожертвування із західних країн можна надіслати чеками на адресу редакції у Німеччині або переказами на банківський рахунок:
IBAN DE0760450050009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LBG
Kreissparkasse Ludwigsburg

Видання та розповсюдження журналу залежить від молитовної та матеріальної підтримки читачів!

Позиція редакції не завжди співпадає з позицією авторів надрукованих матеріалів.
Рукописи, надіслані до редакції, рецензуванню та поверненню авторам не підлягають.

Комп'ютерна верстка та дизайн: Йордан Пєянські
© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2019.

ISSN 1610-9120

Номер підписано до друку 3 квітня 2019 року.
Надруковано ТОВ «Новий друк», вул. Магнітогорська, 1,
м. Київ, Україна, 02660.

На першій сторінці обкладинки:
© Phil Date/Shutterstock.com
На останній сторінці обкладинки:
© Elena Blokhina/Shutterstock.com

sns.org.ua

45
РОКІВ
ЖУРНАЛУ

ВІЧНЕ СЛОВО

**Ми не боржники тіла,
щоб жити за тілом.**

Рим. 8:12